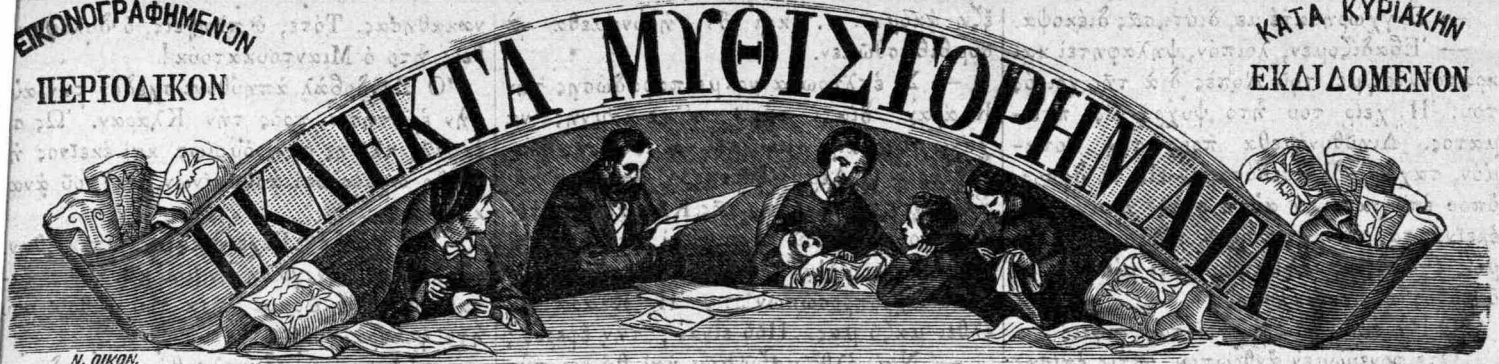

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἰσθητικαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ, (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Ἰσπανικὴ (Συνέχεια).
— Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχεια).
— ΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΜΟΝΑΧΟΥ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτά

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἑταῖς ἑταῖς 8.
Ἐν τῇ ἑκταταῖ φρ. χροσὸν 10. Ἐν Ρωσσίᾳ τρέβλια 4.
ΦΙΛΑΔ προηγούμενα λευτὰ 20.

Λεβὼν με ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ φορέματός μου, μ' ἔσυρε πρὸς ἐαυτόν. (σελ. 310).

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ

ΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΥ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

[Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλον].

ΜΒ'

Τὴν νύκτα . . .

Ἦτο νύξ ἐξ ἐκείνων, κατὰ τὰς ὁποίας, εἰ καὶ οὐδὲν νέφος ἦναι ὁρατὸν εἰς τὸ ἄπειρον, οὐχ ἦττον δὲν κοσμοῦσιν αὐτὸ ἄστερες, ὁ δ' οὐρανὸς φαίνεται ὡς μέλας βελούδινος μανδύας καὶ ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἀνεξήγητον τοῦ στήθους πίεσιν.

Ἡ σιγὴ ἦτο βαθεῖα ὅσον καὶ τὸ σκότος πυκνόν.

Δὲν ἤκούετο ἢ ὁ κρότος τῶν βημάτων ἡμῶν ἦτοι τοῦ Λοπές καὶ ἐμοῦ, διότι ἐβδιδίζομεν μόνοι.

Ὁ Λοπές με ᾤδηγει ἀπὸ τῆς χειρός, διότι δὲν εἶχομεν λαβεῖ μετ' ἡμῶν φῶς, ὅπως καταλάβωμεν τὸν Μικάντουκατούκ.

— Διατί; ῥώτησεν ὁ Σανδοβάλ; δὲν περιμένετε τὸν Ἰνδὸν ὀδηγόν;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ἡ Κλάρα, ἀλλ' εἶχον συμφωνήσει μετὰ τοῦ Λοπές, ὅτι ἠθέλον ἀκροασθῆ τῆς συνομιλίας αὐτοῦ μετὰ τοῦ Μικάντουκατούκ, χωρὶς νὰ ἦμαι ὁρατὴ εἰς τοῦτον. Τὴν ἰδέαν ἐπαύτην συν-

ἔλαβεν ὁ ἐπιστάτης μου Λοπές, ὅπως βεβαιωθῶμεν περὶ τῶν ἀγαθῶν προθέσεων τοῦ Ἰνδοῦ ἀρχηγοῦ ὡς πρὸς ἐμέ.

— Τὰ πράγματα δὲν μοι φαίνονται σαφῆ, παρετήρησεν ὁ Σανδοβάλ; φρονῶ, ὅτι ὁ Λοπές ἠπάτα ὑμᾶς.

— Ὡ! ὄχι. Ἐξακολουθήσατε ἀκρόωμενος τὴν διήγησίν μου καὶ θέλετε πεισθῆ, ὅτι ὑπῆρξε πάντοτε φίλος μου καὶ ὅτι πάντοτε ἐπηγούρνει ἐπ' ἐμοῦ.

— Οὐχ ἦττον, ἐμμένω εἰς τὰς περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἀμφιβολίας; μοι εἶναι ὑπερβολικῶς ἀντιπαθητικὸς.

— Τὸ ὅποῖον δὲν ἀποδεικνύει, ὅτι εἶναι κακός.

— Συγχαρήσατέ με, διότι σὰς διέκοψα.

— Έβαδίζομεν, λοιπόν, ψηλαφητεί και κρατούντός με τοῦ Λοπέσ δια τῆς χειρός του. Ἡ χεὶρ του ἦτο ψυχρὰ ὡς πτώματος. Διηθυνομέθα πρὸς τὸν ποταμόν, ταχέως δ' εἰσεδύσαμεν εἰς τὸ δάσος, ὅπου ἐπεκράτει ἡ αὐτὴ σιγὴ· ἡ σιγὴ και ἐκεῖνα τὰ μέρη ἐνεποιούον τρόμον, ἀλλ' ὁμως ἐγὼ δὲν ἐφοβούμην, διότι μ' ἐνεψύχου ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως.

— Ω! ἡ ἐκδικήσις ἐνέχει τὰς τύψεις!

— Ὅτε φονεύομεν ἄνθρωπον, ὅστις ἐπίσης ἐστέρησεν ἡμᾶς προσφιλοῦς ὄντος, πράττομεν ἕτερον ἔγκλημά!

— Οὐδέποτε μὴ ἐκδικηθῆτε, Σανδοβάλ.

Ἡ Κλάρα ἐσιώπησεν ὡς κεκοπιακυῖα και καταβεβλημένη ὑπὸ ἐκτάκτου συγκινήσεως ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς και ἤγειρεν αὐτὴν μετὰ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας· τὸ πρόσωπόν τῆς εἶχεν ἐκφρασίαν μεγάλης θλίψεως. Ἐξηκολούθησε:

— Δὲν ἐφοβούμην, ἀλλ' ἠσθανόμην ποιᾶν τινα ἀνυπομονησίαν ἔβαδίζομεν σιωπηλοῖ, τοῦ Λοπέσ κρατούντός με πάντοτε δια τῆς χειρός του, ἥτις καθίστατο ἐπὶ μάλλον και μάλλον ψυχρὰ.

— Ἐπὶ τέλους, ἔστη.

— Περιμενᾶτέ με ἐδῶ, εἶπε.

— Μὲ ἀφίνετε μόνην;

— Πέριξ ἡμῶν, καίτοι μὴ διακρινόμενοι ἡ ἀκούομενοι, εἶναι τοποθετημένοι οἱ ἄνδρες ἡμῶν μεταβαίνω εἰς συνάντησιν τοῦ Μιαντουκατούκ· ἐνῶ δὲ θέλω ὀδηγεῖ αὐτόν, θέλω τὸν σταματῆσαι πλησίον τῆς θέσεως ταύτης και θέλω τῶ ὀμιλήσει, ὅπως ἐνόησατε τὰς προθέσεις του. Δὲν θὰ βραδύνω νὰ ἐπιστρέψω.

— Ὁ Λοπέσ ἀπεμακρύνθη, μετ' ὀλίγον δὲ ἀσθενὲς σύριγμα, εἰς τὸ ὅποιον ἕτερον ἀνταπεκρίθη, ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκοήν μου.

— Οὐχ ἦττον, παρῆλθε πολὺς χρόνος μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Λοπέσ.

— Ἐπὶ τέλους, ἀντελήφθη ἐλαφροῦ θορύβου και ἀκολούθως τοῦ κρότου τῶν βηματίων δύο ἀνδρῶν, οἵτινες ἤλθον και ἐσταματήσαν πλησίον μου.

— Δὲν ἠδύναντο νὰ με ἰδῶσι, διότι, ὡς προεῖπον, ἡ νύξ ἦτο πολὺ σκοτεινὴ· ἀλλὰ και ἐὰν ἤθελον εἶναι φωτεινὴ, τὸ σκότος θὰ ἦτο βαθὺ ὑπὸ τὸ πυκνὸν φύλλωμα τοῦ δάσους.

— Ἡ πρώτη φωνὴ, τὴν ὁποίαν ἤκουσα, ἦτο τοῦ Λοπέσ.

— Ἐλεγε, λοιπόν, ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς κυρίας Κλάρας...

— Ἡ κόρη τῆς! ἀπεκρίθη βραγχνὴ φωνή, ἡ ὁποία προέφερε τὴν ἰσπανικὴν μετὸν ἰδιάζοντα εἰς τοὺς Ἰνδοὺς τόνον, ἡ κόρη τῆς ἀπέθανε!

— Παρὰ τὴν φρικώδη ἐκείνην εἰδησίαν, ἔσχον τὴν δύναμιν νὰ μείνω ὀρθία. Φλογερά ὁμως διψὰ ἐκδικήσεως διέστειλε τὴν καρδίαν μου.

— Ἡ κόρη τῆς ἀπέθανε καθὼς ὁ σύζυγός τῆς, τὸ ἤξεύρεις· αὐτὴ ὁμως πρέπει νὰ ἐλθῆ εἰς τὴν Μεσημβρίαν, εἰς τὰ μεγάλα Λειβάδια.

— Ἐνόμιζον, ὅτι μὲ ἠπάτας, Μιαντουκατούκ, ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς Κλάρας

ἔζη ἀκόμη... και ὅτι ἠδύναμεθα νὰ συμβιβασθῶμεν.

— Σ' ἐπλήρωσα νὰ με παραδώσῃς τὴν Κλάραν· διατί τώρα νὰ με κάμνης νὰ χάνω τὸν καιρόν μου και νὰ με φέρῃς δυσκολίας; Ὁ Λέμος ἔπρεπε ν' ἀποθάνη και ἀπέθανεν· ἡ θυγάτηρ τῆς Κλάρας ἦτο τέκνον τοῦ μισητοῦ ξένου και ἀπέθανεν· οἱ ἐρυθρόδεμοι δὲν πρέπει νὰ ζῶσι μεταξὺ τῶν ὠχροπροσώπων... Ἡ Κλάρα θὰ ἔλθει μαζί μας. Πού εἶναι; τὴν ἔφερε;

— Ναί, ἐλθε μαζί μου και θά σοι τὴν παραδώσω, κατὰ τὴν συμφωνίαν μας.

Ἡσθάνθη οὐκ οἶδα τίνα ἀβρίστον φρόνον, ὡς τὸν καταλαμβάνοντα ἡμᾶς μυστηριωδῶς εἰς τὴν προσέγγισιν καταστροφῆς, εἶδος προαισθήματος, τὸ ὅποιον κατανοοῦμεν μετὰ τὸ συμβᾶν δυστύχημα.

— Ἦκουσα ἐρχόμενον ἓνα ἄνδρα.

— Κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμήν, κατελήφθη ὑπὸ τρομερῆς ζάλης...

— Ρούμιον, Σανδοβάλ, δός μοι ρούμιον, πρέπει νὰ μεθύσω!

— Ὁ Σανδοβάλ, ὅστις σοβαρώτατα ἠκροᾶτο τῆς νέας χήρας, ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον αὐτῆς και τὸ ἐδικόν του.

— Ἀμφότεροι ἔπιον.

— Μετὰ βραχεῖαν διακοπήν, ἡ Κλάρα ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ προβῶ εἰς τὰ ἔσχατα, εἶχον λάβει ἐγγχειρίδιον, διότι, ἐὰν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος εἶχε θανατώσει τὴν θυγατέρα μου ἢ ἠρνεῖτο νὰ μοι ἀποδώσῃ αὐτήν, ἔδει ν' ἀποθάνη δια τῆς ἰδίας χειρός μου... τὸν εἶχον καταδικάσει.

— Καὶ ἐκεῖνος ἐπλησίαζε... τὸν ἤκουον... Τότε... δὲν ἤξεύρω πως... ἐξήγαγον τὸ ἐγγχειρίδιον... Ὁ Μιαντουκατούκ τυχαίως με ὤθησε... Πρὶν ἢ ὁμως συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του... τὸν ἤρπασα... και τὸν ἐτραυμάτισα... ἀγνοῶ τίτιν τρόπον, ἀλλ' ἔπεσεν... ἐνῶ δ' ἔπιπτεν, ἀνέκραξε δια φωνῆς ἐκλειπούσης:

— Ω! ἄθλιε!... μ' ἐπρόδωσες!... μ' ἐδολοφόνησες!

— Ἐκεῖναι αἱ λέξεις, καίτοι ἀπαγγελθεῖσαι δια φωνῆς ἀσθενούς, πλήρους θράσους και θλίψεως, ἔφθασαν εἰς τὴν ἀκοήν μου σαφεῖς και εὐδιάκριτοι, παρὰ τὴν ταραχὴν τῶν αἰσθήσεών μου.

— Ἡσθάνομην τὰς χεῖράς μου βεβρεγμένες ὑπὸ χλιαροῦ ρευστοῦ... Ἐντρομος, ἔφυγον... Ἐτρέχον ἀνευ ὠρισμένης διευθύνσεως... Αἰφνης προσέκρουσα ἐπὶ τινος ἀντικειμένου... ἔστην ἀπολελιθωμένη... Ἐκεῖνο τὸ ἀντικείμενον ἦτο ἀνὴρ, ἐκτάδην κείμενος και ἀσθενῶς ὀλολύζων... πρὸς ἐπαύξεισιν δὲ τοῦ τρόμου μου, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, λαβὼν με ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ φορέματός μου, μ' ἔσυρε πρὸς ἑαυτόν.

— Ὅχι! δὲν εἶναι ἐκεῖνος, ἀνέκραξε, δὲν εἶναι ὁ ἄθλιος· εἶναι... γυνή, ἴσως ἡ θυγάτηρ μου.

ΜΓ'

— Ἡ θυγάτηρ του! ἀνεφώνησα, διακόψας τὴν διήγησιν τοῦ σκελετοῦ και ἀ-

νακαθήσας. Τότε, ὁ πληγεὶς, ὁ δολοφονηθεὶς ἦτο ὁ Μιαντουκατούκ!

— Ὁ Σανδοβάλ ἀπήυθυσε σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν πρὸς τὴν Κλάραν. Ὡς σὺ ἐκ τῆς κλίνης σου, ὁμοίως και ἐκεῖνος ἠγέρθη ὠχρὸς και ἀσθμαίνων, ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Διαβόλε! Εἶχε δίκαιον, ἀπεκρίθη, ἀναλαβὼν τὴν γαλήνην μου και αὐθις κατακλιθεῖς ἡ ὠραία χήρα τοῦ μύθου σου ἦτο φοβερὰ γυνή.

— Ἄρες νὰ ἐξακολουθῶ βραδύτερον θέλομεν ἰδεῖ, ἐὰν ἡ Κλάρα ἦτο τόσον φοβερὰ ὅσον σὺ πιστεύεις και ὅσον ἐπίσης ὁ Σανδοβάλ τότε ἐπίστευσεν.

— Λοιπόν, ἐμπρός.

— Ἐξακολουθῶ.

ΜΔ'

— Ἐφρονεύσατε τὸν πατέρα σας! Ὁ Μιαντουκατούκ ἦτο πατὴρ σας! ἀνεφώνησεν ὁ Σανδοβάλ.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Κλάρα δι' ἀοπτιγομένης φωνῆς· ναί, πατὴρ μου, τοῦ ὁποίου ὀρμεμφύτως ἀπεμακρύνθη και πρὸς τὸν ὅποιον μ' ἐπανήγαγεν ἡ θεία δικαιοσύνη, ὅπως ἀκούσω αὐτοῦ, λέγοντος «ἡ θυγάτηρ μου»!

— Καὶ ἐξέπνευσε;

— Δὲν ἐλάλησε πλέον... Ἐγὼ, φρίττουσα ἐκ τοῦ τρόμου, ἔφυγον αὐθις και ἔτρεξα μέχρις οὐ μ' ἐγκατέλιπον αἱ δυνάμεις μου.

— Ὅτε ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις μου, εὐρισκόμην ἐπὶ τῆς κλίνης μου.

— Ὁ Λοπέσ ἴστατο ἐνώπιόν μου ὠχρὸς, μελαγχολικὸς και σύννους.

— Ἐπηρεοῦμεν σιγὴν.

— Ἐμείνα ἐπὶ πολὺ σιωπηλὴ, χωρὶς νὰ τον ἐρωτήσω και χωρὶς νὰ τῶ ὑπομνήσω τὴν νύκτα τῆς 28 Φεβρουαρίου.

— Ἀκριβῶς σήμερον εἶναι ἡ 28 Φεβρουαρίου, παρετήρησεν ὁ Σανδοβάλ.

— Καὶ σήμερον εἶναι ἡ 28 Φεβρουαρίου, προσέθεσα ἐγὼ.

— Εὐγένιε, ἄρες νὰ ἐξακολουθῶ χωρὶς νὰ με διακόπτῃς, ἄλλως ἢ διήγησίς μου θά με διαρκέσει πολὺ.

— Ἐκαλύφθη καλῶς δια τῶν σκεπασμάτων τῆς κλίνης μου και δὲν ἀπεκρίθη, ἐκπληρῶν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σκελετοῦ.

— Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ Λοπέσ και ἐγὼ, ἔλεγεν ἡ Κλάρα, οὐδέποτε εἶχομεν ἀνταλλάξει λέξιν περὶ ἐκείνου τοῦ συμβάντος.

— Ἡ ἀπαίσιος ἐπέτειος τῆς 28 Φεβρουαρίου ἔφθασεν.

— Ἡμῖν μόνῃ ἐν τῶ κοιτῶνί μου.

— Ἐσήμανε μεσονύκτιον.

— Μετὰ τὸν τελευταῖον ἤχον, εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου και πρὸς τὴν θύραν, ἐνεφανίσθη...

— Τίς; ἠρώτησεν ὁ Σανδοβάλ.

— Ἐκεῖνος, ἀπεκρίθη ἡ Κλάρα μετὰ φρίκης.

— Ὁ Μιαντουκατούκ;

— Ναί.

— Ἀνχμιβόλως ἦτο ὀπτασία. Ἡ ἐν-

θύμησις τῆς φρικώδους καταστροφῆς...

— Ὅχι, δὲν ἦτο ὀπτασία· διέκρινον σαφῶς τὸν Μιαντουκατούκ, τὸν ἀνεγνώρισα...

— Καὶ ὅμως μόνον ἀπαξ εἶχετε ἴδει αὐτόν, ἐν ὥρᾳ νυκτός, ὅτε ὤθησεν ὑμᾶς ἐν τῷ σκότει.

— Δὲν εἶχον ἴδει αὐτὸν πρότερον, εἶναι ἀληθές... ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰνδοῦ ἀρχηγοῦ, κειμένου ἐνώπιόν μου, τείνοντός μοι τὰς χεῖρας καὶ καλοῦντός με θυγατέρα του...

— Εἶσθε ἐντελῶς βεβαία, ὅτι ὁ Ἰνδὸς ἐκεῖνος ἦτο φάντασμα καὶ ὄχι ζῶν πρόσωπον;

— Ὡ! ναί, διότι ἔκτοτε πάντοτε, πρὸ τῆς ἐμφανίσεώς του, παγετῶδες ψῦχος μὲ καταλαμβάνει, ἡ κεφαλὴ μου φλέγεται καὶ τὸ λογικὸν μου ταράσσεται.

— Σκέφθητε, κυρία, ὅτι ἀνὰ πᾶσαν ἀπαίσιον 28ην Φεβρουαρίου, περὶ τὸ μεσονύκτιον, τὸν περιμένετε.

— Ἄ! τὸν ἐπανεῖδον καὶ εἰς ἄλλας ἡμέρας.

— Καὶ ἠσθάνθητε τὸ αὐτὸ ψῦχος, τὴν αὐτὴν παραχρῆν;

— Ὅχι.

— Εἶναι, λοιπόν, καταφανές, ὅτι πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεσθε πρὸ τοῦ μεσονυκτιοῦ ἐκάστης 28 Φεβρουαρίου εἶναι γέννημα τῆς φαντασίας σας. Ὑποπτεύω τὴν ὑπαρξίν τινος μυστηρίου... δὲν πιστεύω οὔτε εἰς τὸν τραυματισμὸν, οὔτε εἰς τὸν θάνατον τοῦ Μιαντουκατούκ.

— Πιστεῦσατε ὅ,τι θέλετε... ἀλλὰ θὰ τολμήσητε νὰ συνδέσητε τὴν ζωὴν σας μετὰ τοῦ βίου γυναικός, ἐνόχου φρικώδους ἀδικήματος καὶ καταναλισκομένης ὑπὸ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως;

— Ἀγαπῶ νῦν ὑμᾶς πλεον ἢ πρότερον, κυρία... Ἄνευ δ' ὑμῶν, δὲν θὰ εἶμαι εὐτυχής.

— Λοιπόν, ὀρκίζομαι νὰ γενῶ ὑμετέρα, ἀπεκρίθη ἡ Κλάρα, τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Σανδοβάλ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλου, ὁ λαιμός της διεστέλλετο, τὸ στῆθός της ἰσχυρῶς ἐπαλλεν.

Ἦτο ἐντελῶς μεθυσμένη.

ME'

— Μεθυσμένη! ἀνεφώνησα. Ἴδου λέξεις ἀβρά!

— Πῶς ἄλλως νὰ χαρακτηρίσω τὴν κατάστασιν τῆς Κλάρας, φίλε Εὐγένιε; Εἶχε πῖει τόσον ρούμιον, ὥστε δὲν ἦτο πλεον κυρία ἐαυτῆς.

— Καὶ εὐρίσκετο μόνη μετὰ τοῦ Σανδοβάλ!

— Ὅχι, εὐτυχῶς.

— Τίς ἕτερος ἦτο παρών;

— Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Σανδοβάλ ἐνόμιζεν, ὅτι ἡ ὠραία χήρα ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἡ ὑελόφρακτος θύρα ἠνεώχθη θορυβωδῶς καὶ ἐνεφανίσθη ὁ Μιαντουκατούκ.

— Ὁ Μιαντουκατούκ;

— Ναί, φίλτατε Εὐγένιε, ὁ Μιαντου-

κατούκ, ὅστις, λαβὼν τὸν ἡμέτερον Σανδοβάλ ἀπὸ τῆς χειρός καὶ ὀδηγήσας διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, δι' ἣς εἶχεν εἰσχωρεῖ αὐτὸν ἡ Κλάρα, τὸν ὤθησεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

— Διάβολε!

— Ἐπιπτε πολλή· χιῶν καὶ τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, ἐπομένως ὁ Σανδοβάλ συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν καὶ ἐσκέφθη· συνεπέρανε δ' ὅτι ἡ καλλιτέρα πράξις θὰ ἦτο νὰ μεταβῆ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ νὰ κατακλιθῆ, ὅπερ καὶ ἔπραξε.

— Καὶ ἡ Κλάρα;

— Ἡ Κλάρα ἦτο παράφρων!

— Παράφρων;

— Ναί, παράφρων, χωρὶς νὰ δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ τὴν παραφροσύνην τῆς.

— Τὴν ἐπιούσαν, ὁ Σανδοβάλ...

Ἐκουράσθη ὅμως, Εὐγένιε· θέτω ἀνω τελείαν εἰς τὴν διήγησίν μου.

ΜΓ'

— Εἶσαι κακοήθης! ἀνέκραξα· εἶσαι ἱκανὸς νὰ μ' ἐγκαταλίπῃς, ἀφοῦ διήγησες εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν περιεργίαν μου;

— Θὰ τὸ ἤξιζες, διότι εἶσαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες, παρατηροῦντες μετὰ περιφρονήσεως κακῶς δεδεμένον βιβλίον, ἀναγινώσκουσι μετ' ἀνίας τὰς πρώτας σελίδας αὐτοῦ, οὐχ ἤττον ἐξακολουθοῦσι τὴν ἀναγνώσιν καὶ εἶτα ἀπελπίζονται δι' ὀλίγα φύλλα, λείποντα ἐκ τοῦ τέλους τοῦ βιβλίου... Ὡς ἐκεῖνοι, ἤξιζες νὰ μείνης ἐν ἀμφιβολίᾳ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τί ἀπέγγινεν ὁ Σανδοβάλ.

Μὲ τὴν εὐαρέσειάν σου, θὰ κάμω διάλειμμα.

Ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος.

Μετ' οὐ πολὺ, ἤκουσα αὐτὸν ν' ἀνοίξῃ τὸ κλειδοκύμβαλον.

Εἶτα δ' εἰσαγωγῆ, ἥτις συνέστειλε τὰ νεῦρά μου, προσέβαλε τὴν ἀκοήν μου.

Ἐπειτα...

Ὡ! ἐπειτα...

ΜΖ'

Ἄς ἡδυνάμην νὰ καταστήσῃ ὑμῖν καταληπτὴν τὴν βάρβαρον, ἀνήκουστον, φοβερὰν ἁρμονίαν, ἥτις ἐξήρχετο τοῦ ὀργάνου ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν δακτύλων τοῦ ἐπάρτου σκελετοῦ!

Ὅχι, δὲν ἦτο φωνὴ κλειδοκύμβαλου.

Ἦτο δαίμων ὀρούμενος, συρίττων, ὑλακτῶν, κραυγᾶζων, βλασφημῶν...

Ὡ! ὅποιον εἶδος μουσικῆς!

Πιστεύω, ὅτι τὸ κλειδοκύμβαλον ἐκεῖνο, τοιοῦτοτρόπως παιζόμενον ἐντὸς κοιμητηρίου, ἤθελεν ἀνεγείρει τοὺς νεκροὺς ἐκ τῶν τάφων.

Πλὴν ἐκείνη ἡ μουσική, ἐν τῇ ἀγρίᾳ καὶ καταχθονίᾳ ἐκφράσει τῆς, εἶχεν εὐγλωττίαν πρωτοτύπων καὶ θαυμασιῶν φράσεων· θὰ ὑπέθετέ τις αὐτὴν τὸ ποίημα τοῦ Σύμπαντος, ποίημα, ἐκφράζον τὸ παρελθόν, τὸ ἐνεστὸς καὶ τὸ μέλλον, διὰ μουσικῶν ἤχων.

Πάντα τὰ πάθη καὶ τὰ συναίσθηματα ἀνεσκίρτων, ἐκυμαίνοντο, ἐστέναζον, ἐξ ὅλης δ' ἐκείνης τῆς τρικυμίας ἀγρίων φράσεων ἀπετελεῖτο ἡμερον εἰδυλλίον, πλῆρες αἰσθήματος, τὸ ὅποιον ἤθελε ζηλεύσει ὁ Βελλίνης.

Ὡ! Θεέ μου!

Ἐνόμιζον, ὅτι ἡ κεφαλὴ μου συνεκρούετο ἐντὸς περιστρεφομένου καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις κύκλου.

Ὡς καλούμενα ὑπὸ τῆς παραδόξου μουσικῆς, ἀντιπαρήρχοντο ἐνώπιόν μου, συνωθούμενα κατ' ἀλλήλων, ὄντα ἀόριστα, κεφαλαὶ πολυόμματοι, ὀφθαλμοὶ ὡς κεφαλαὶ κεφαλαὶ λάμπουσαι, φωσφορίζουσαι, ἐρυθραὶ, κυναὶ, κίτρινα· ὄντα συμπεπιεσμένα ὡς ὀμελέτται ἢ ἀπείρως μακρὰ· ὄντα τετράγωνα καὶ τρίγωνα· ἅπαντὰ δ' ἐγέλων, ἔκλειον, ἐκάμμουσαν τοὺς ὀφθαλμούς, ἐταράσσοντο, συνεστρέφοντο, ἀνήρχοντο, κατήρχοντο, ὡς τὰ ἄτομα τοῦ αἰθέρος ἐν ἡλιακῇ ἀκτίνι· ἀπέναντι δ' ὄλων ἐκείνων τῶν κραυγαζόντων, μυκωμένων, χορευόντων, συριττόντων καὶ φυσῶντων ὄντων... ἐφοβούμενη, ὅτι ἤθελον παραφρονῆσαι· παρίσταμην ἐνώπιον τοῦ τερατώδους εἰς ὕψιστον βαθμὸν, τῶν ὑπερβολικωτέρων ἔργων παραδόξου ζωγράφου. Ἐκράτουσαν τὴν κεφαλὴν μου ἐκ τοῦ φόβου μὴ φύγῃ· ἐνόμιζον, ὅτι περιστρεφέτο, ἀνήρχετο, κατήρχετο καὶ συνεστρέφετο ἐν μέσῳ ἐκείνου τοῦ χάους.

Συγχρόνως δ' ἐκράυγαζον.

Ἔβριζον τὸν σκελετόν, ἀπειλῶν καὶ ταυτοχρόνως ἰκετεύον αὐτόν.

Εἰς τὰς ὕβρεις, τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς ἰκεσίας μου, ὁ κἀράτος ἐγέλα, ὁ δὲ γέλωτος του ἀντήχει ὡς τις ὑπερμεγέθης ὀγκόλιθος πίπτων καὶ ἀνακνηδῶν ἐπὶ παμμεγέθους ξυλίνης κλίμακος.

Ἦτο τρικυμία, ἀλλὰ φρικώδης, φοβερά, ἀγνωστος.

Ἀγνοῶ πόσον διήρκεσεν ἡ βίασάνος μου.

Ἐπὶ τέλους, ὁ τρομερὸς καὶ καταχθόνιος θόρυβος ἐξησθῆναι, γενόμενος ἤττον ἰσχυρός, μέχρις οὐ ἔπαυσεν ὡς σβεσθεῖς μακρὰν.

Μόνον δ' ἠσθάνομην τὸν βόμβον τῶν ὤτων μου, ὅστις ἐπίσης μετ' ὀλίγον ἔπαυσεν.

Ἐξηκολούθουν ὅμως ὄν ζαλισμένος.

Ἄνεπαυόμην, ἀσθμαίνων ὡς κύων μετὰ μακρὰν καὶ βεβιασμένην πορείαν.

ΜΗ'

— Ἐλέγομεν, λοιπόν, ἐπανελάβην ὁ σκελετός, ὅτι ὁ Σανδοβάλ, ὅτε ἐξέβαλεν αὐτόν ὁ Μιαντουκατούκ εἰς τὴν ὁδόν, συνεπέρανε ὅτι ἡ καλλιτέρα πράξις θὰ ἦτο νὰ μεταβῆ νὰ κατακλιθῆ.

Ἦσαν ὅμως τόσον παραδοξὰ τὰ συμβάντα αὐτῶν, ὥστε δὲν ἠδυνάθη νὰ κλεισῇ τὰ βλέφαρα.

Τὴν ἐπιούσαν, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κλάρας.

Ἡ κυρία εἶχεν ἐξέλθει... Ἄλλ' ὅμως ἐπεκράτει δριμύτατον ψῦχος, ἐκείνη δ' ἡ ἡμέρα ἦτο ἡ χειροτέρα, τὴν ὁποίαν κυρία τις ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ, ὅπως ἐξέλεθ' εἰς περίπατον.

Ἐὰν ἔλεγον αὐτῷ ὅτι ἡ Κλάρα ἦτο ἀσθενής, δὲν ἤθελεν ἐκπλαγῆ, διότι ἡ ὑπ' αὐτῆς ποθεῖσα ποσότης ρουμίου καὶ ὁ ἐκ τῆς παραδόξου διηγήσεώς της προξενηθεὶς αὐτῆ ὑπερρεθισμὸς ἐδικαιολόγουν τὴν πρόφασιν.

Ἐνῶ καθήρχετο τὴν κλίμακα, ἡ ἀνω θύρα τῆς οἰκίας ἠνεώχθη ἀποτόμως καὶ τις ὑπνρέτης, ἐφανισθεὶς, ἐφώνηξε:

— Κύριε! κύριε! εἰσθε ὁ κύριος Σανδοβάλ;

— Ναί.

— Παρακαλῶ νὰ ὀρίσετε ἐπάνω.

— Ἄ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σανδοβάλ, μὲ εἶχον συμπεριλάβει εἰς τὴν γενικὴν διαταγὴν.

Παρηκολούθησε τὸν ὑπνρέτην, ὅστις, ἀφοῦ διήλθε διάφορα δωμάτια, ἠνέφωξε θύραν καὶ ἀνήγγειλεν:

— Ὁ κύριος Σανδοβάλ!

Οὗτος προὐχώρησε μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα καὶ μὲ τὸ μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων.

Προσέδοξα νὰ εὐρῆ τὴν Κλάραν.

Πλὴν τάχιστα τὸ μειδιάμα ἐσβέσθη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Σανδοβάλ, διότι, ἀντὶ τῆς Κλάρας, εἶδε τὸν κύριον Σεβῆρον Λοπές, ὅστις προέβη πρὸς αὐτὸν μὲ ὕψος αὐστηρόν.

— Σύγγνωτέ μοι, κύριε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον νὰ καλέσω ὑμᾶς ν' ἀναβῆτε ἐκ νέου τὴν κλίμακα, ἀφοῦ ἤλθετε ἐδῶ χάριν ἐτέρου προσώπου καὶ οὐχὶ χάριν ἐμοῦ.

— Τῷ ὄντι, δὲν σὰς γνωρίζω.

— Οὐδόλως παράδοξον δὲν εἶμαι ἢ ἀπλοῦς ὑπἄλληλος τοῦ οἴκου, ἀλλ' εἶναι ἀληθές ὅτι εἶμαι ὑπἄλληλος ἀρχαῖος, μόνος, ἐπιφορτισμένος τὰ πάντα ἀπολύτως τὰ πάντα. Σπανίως φαίνομαι εἰς τὰ δώματα τῆς κυρίας καὶ οὐδέποτε ὁσάκις ὑπάρχει συναστροφή. Οὐχ ἦττον, ἢ ἐκπληξίς ὑμῶν θέλει παύσει ἄμα ὡς εἶπα ὑμῖν, ὅτι, ὡς ὑποθέτω, θὰ εἰσθε εἰς συμφεροντολογικὰς σχέσεις μὲτὰ τοῦ οἴκου καὶ ὅτι εἶναι ἀναπόφευκτον νὰ ἐκκαθαρίσω ἐντελῶς αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις. Καθῆσατε ἐκεῖ. . . πλησίον τῆς ἐστίας, διότι κάμνει ψυχός.

— Νομίζω, ὅτι οὐδεμίαν ὑπόθεσιν ἔχω.

— Πραγματικῶς, δὲν εἶθε δανειστής, οὔτε ὀφειλέτης τῆς τραπέζης ἡμῶν ὡς πρὸς τοῦτο, δὲν ἤθελον ἐνοχλήσει ὑμᾶς. Ὑπάρχει τι ὅμως πολλῶ πλεόν σπουδαῖον, ὅπερ δέον νὰ διασαφίσωμεν. Τὴν νύκτα, ἡ κυρία μου Κλάρα ὠλήγησεν ὑμᾶς εἰς τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια τῆς.

— Συγγνώμην, εἶπεν ὁ Σανδοβάλ, ἐγερθεὶς ἄγνωσ τίνι δικαίωματι μὲ. . . Σὰς χαιρετῶ.

— Μίαν στιγμὴν ἡ κυρία Κλάρα, κατὰ διαλείμματα καὶ ἰδίως τὴν 28 Φεβρουαρίου ἐκάστο ἔτους, ὑπόκειται εἰς προσβολὰς. . . παραφροσύνης. . . αὕτη εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἔκφρασις.

— Ἄ! ἡ κυρία Κλάρα καθίσταται παράφρων ἐκάστην 28 Φεβρουαρίου! Σήμερον ὅμως εἶναι 29.

— Ἀκριβῶς, διότι εἶναι 29 καὶ ἡ προσβολὴ παρήλθεν, ἡ κυρία Κλάρα ἔχει

συγκεκριμένην τινὰ ἐνθούμησιν. Ἐβουήθησα, λοιπόν, τὴν μνήμην τῆς εἰπὼν αὐτῆ, ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα, εἶχε κλεισθῆ μεθ' ὑμῶν ἐντὸς ἰδιαίτερου δωματίου. Τότε, ἐξωρισμένη κατ' ἐμοῦ, ἐπρόφερε τὰς σημαντικὰς ταύτας λέξεις: «Προτιμῶ νὰ πιστεύσω, ὅτι εἶναι ἀπλῆ ὑπόθεσις σου».

Ἄφελον νὰ ἐμποδίσω τὴν συνέντευξιν, προσέθετο ὁ Σεβῆρος Λοπές, ἀλλ' ἡ οἰκία ἦτο πλήρης κόσμου, ἡ δὲ κυρία Κλάρα τόσον ἐξημεμένη, ὥστε ἐφοβήθη μήπως ἤθελον προκαλέσει ἀπρεπῆ τινα σκηνήν. Ἠκέσθη νὰ ἐπιτηρῶ καὶ νὰ παρευρίσκωμαι ἀόρατος εἰς τὴν συνέντευξιν ὑμῶν. Ἡ κυρία διηγῆθη ὑμῖν ἕνα μῦθον.

— Μῦθον;

— Ναί, βεβαίως ἡ κυρία ἔχει ζωηροτάτην φαντασίαν, ἀφ' ἧς δ' ἀπώλεσε τὴν θυγατέρα τῆς. . . ἠθανούσαν, κύριε, καὶ μὴ ἀρπαγεῖσαν. . . ἡ φαντασία τῆς ἀνεπερώθη καὶ ἔπλευσεν ἐκεῖνον τὸν μῦθον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐν τι μόνον εἶναι ἀληθές, ὁ ζῆλός μου, ὁ διαρκὴς ζῆλός μου ὑπὲρ τῆς κυρίας μου. Τοιοῦτοτρόπως, ὅ,τι ἐξελάβετε ὡς πραγματικὸν γεγονός εἶναι προῖόν παραφροσύνης ἀφοῦ δὲ τὸ ἐμάθετε, ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἡμῶν. Ὁ ἠθανόνου μεγίστην εὐχαρίστησιν, ἐὰν ἡ κυρία Κλάρα ἐσκέπτετο νὰ συνέλθῃ εἰς δευτέρον γάμον, ἰδίως δ' ἐὰν ἡ ἐκλογὴ αὐτῆς ἐπιπτεν ἐφ' ἡμᾶς, περὶ τοῦ ὁποίου ἔχω λάβει ἀρίστα πληροφορίας— λυμβάνω τοιαύτας περὶ παντὸς συχάζοντος τὴν οἰκίαν προσώπου, διότι, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐγὼ διευθύνω ἐνταῦθα τὰ πάντα. Ἐὰν ἡ κυρία Κλάρα ἠγάπα ὑμᾶς, ὁ γάμος θὰ ἐτελεῖτο τάχιστα ἤθελον ἀναθέσει ὑμῖν τὴν διεύθυνσιν τοῦ οἴκου καὶ ἤθελον ἀποσυρθῆ, ὅπως ἀναπαυθῶ ἡ κυρία ὅμως ἐξεπλάγη μεγάλως, ὅτε ἐπανελάβον αὐτῆ τὴν μεθ' ὑμῶν συνδιάλεξιν τῆς μ' ἐβεβαίωσε, χωρὶς νὰ αἰτήσῃ ἐξηγήσεις, ὅτι δὲν ἠγάτο ὑμῶν, διότι παρήτησε τὸν ἔρωτα ἐξέφρασε μοι ζωηρῶς τὴν θλίψιν τῆς, διότι παρέσχεν ὑμῖν ἐλπίδας, τὰς ὁποίας εἶναι αὕτη ἀδύνατον νὰ πραγματοποιήσῃ ἐν βραχυλογίᾳ, μὲ διέταξε νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς νὰ τῆ συγχωρήσητε ὅ,τι εἶπε καὶ ὅ,τι ὑπεσχέθη ὑμῖν καθ' ἣν στιγμὴν δὲν εἶχε τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ τῆς, νὰ σὰς βεβαίωσω δὲ περὶ τῆς πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς της καὶ τῆς φιλίας τῆς ἀλλά. . .

— Ἄ! ἰδοὺ ἡμεῖς εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν ἀλλῶ!

— Ὅ,τι συνέβη εἶναι σοβαρώτατον ἡ κυρία μου θλιβεται. . . ἀλλά, παρὰ τὴν θλίψιν τῆς, εἶναι ἠναγκασμένη νὰ παρακαλέσῃ ὑμᾶς νὰ λάβητε τὴν καλωσύνην. . .

— Νὰ μὴ ἐπανέλθητε εἰς τὴν οἰκίαν. . . Διατί νὰ βασανίζητε ἀνωφελῶς τὴν φαντασίαν σας, ὅπως μετριάσητε τὴν φράσιν;

— Λυπούμαι. . . λυπούμαι. . . Οὐχ ἦττον ὁ τραπεζιτικὸς οἶκος ἡμῶν εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν σας. . . θὰ ἦτο λίαν εὐχάριστον δι' ἡμᾶς. . .

— Συγγνώμην. . . μαντεύω τί θέλετε νὰ μοι εἴπητε καὶ θὰς σὰς ἀπαλλάξω τοῦ κόπου νὰ με προσβάλητε. Δὲν ἔχω ἀνάγκην

τῶν χρημάτων τοῦ οἴκου, ἀλλὰ τινός πλεόν. . . πρὸς ἀπόλαυσιν δ' αὐτοῦ, δὲν θέλω μεταχειρισθῆ ὑμᾶς ὡς μεσαζόντα ἐπὶ τοῦ παρόντος, δὲν κρίνω καταλληλὸν νὰ ἐξηγηθῶ σαφέστερον. Σὰς χαιρετῶ.

Ὁ Σανδοβάλ ἠγέρθη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Σὰς χαιρετῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Λοπές, συνοδευσας μέχρι τῆς θύρας καὶ χαιρετήσας αὐτὴς αὐτὸν.

ΜΘ'

— Ὁὰ προέβλεπε ταύτην τὴν λύσιν, Εὐγένειε;

— Ὁχι, βεβαίως ἀλλὰ. . . ἡ ροδόχρους προσωπίδοφόρος, ἡ γυνὴ μὲ τοὺς μάργα-ρίτας;

— Ὁὰ ἐπανέλθωμεν πρὸς αὐτὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἄς ἀκολουθήσωμεν τὸν Σανδοβάλ, ὅστις ἐξῆλθε ζαλισμένος καὶ προσβεβλημένος ἐν τῇ φιλοτιμίᾳ του. Προσέτι, ἀμφέβαλλε πρὸς τε τὴν διήγησιν τῆς Κλάρας καὶ πρὸς τὴν δοθείσαν τῷ Λοπές ἐντολήν.

Εἶχε παρατηρήσει προσεκτικῶς τὸν ἀνθρωπον τοῦτον κατὰ τὴν τελευταίαν παράδοξον συνέντευξιν των. Δὲν προὐκάλεσεν αὐτὸν εἰς μονομαχίαν, διότι ἡ φρόνησις τῷ ἐπέβαλλε νὰ βεβαιωθῆ πρὴγουμένως ἐὰν ἦτο πιστὸς διερμηνεὺς τῆς θελήσεως τῆς κυρίας του. . . Ἄλλως, ὁ Λοπές, μὴλοντὶ φέρων σκούφον, κοιτωνίτην φαῖον μὲ χρωματιστοὺς κλάδους καὶ δερματίνας εὐμαρίδας, ἐπιδεικνύων δ' ὄχληράν καὶ ἐπιτετηθευμένην εὐγένειαν τρόπων, εἶχεν ἐπιβληθῆ αὐτῷ. . . Ὁ Σανδοβάλ ἀνεγνώρισεν ἀρίστα ἐν τῷ Λοπές τὸ πρόσωπον τῆς διηγήσεως τῆς ὠραίας χήρας, τὸ μεγαγχολικόν, μὲ τὸ ἀνεξιχνίαστον πρόσωπον, τὸ βλέμμα ἀτενές καὶ τὴν φράσιν σκληρὰν ὄν, παρὰ τῷ ὁποίῳ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὰ πάντα ἐπεδείκνυον τὸν ἄνδρα τῆς ἐνεργείας, πειρατῆν, ληστῆν ἢ θηρευτῆν βουβάλων.

Ἐνεκα τοῦ διπλοῦ τούτου λόγου, ὁ Σανδοβάλ ἔκρινε συντετὸν νὰ ἐνεργήσῃ ὡς ἐπραξε, δηλαδὴ ν' ἀπέλθῃ, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ αὐτὸν εἰς μονομαχίαν.

Ἐσκέφθη ὅλην τὴν ἡμέραν.

Μετὰ τὰ συμβάντα, δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβῆ τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κλάρας, ὡς συνήθως, ἐπομένως ἐπορεύθη εἰς τὸ θέατρον.

Τὴν πρώτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου εὗρεν ἐπιστολήν ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

Τὸ λευκὸν περικάλυμμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μία μόνη λέξις ἦτο γεγραμμένη, τὸ ὄνομα του, τῆς ὁποίας ἡ γραφὴ ἐφαίνετο γυναικεία, παρέσχεν αὐτῷ, κατ' ἀρχάς, τὸ ἐνδόσιμον εὐνοϊκῶν ὑποθέσεων.

Ἡ Κλάρα βεβαίως, διαλαθοῦσα τὴν προσοχὴν τοῦ Κερβέρου τῆς, ἐσπευδε νὰ καθησυχάσῃ τὸν Σανδοβάλ ἢ ὠρίζεν αὐτῷ συνέντευξιν ἐκτὸς τῆς οἰκίας τῆς ἢ ἡτεῖτο συγγνώμην.

Ὅπως δῆποτε, ἦτο κολακευτικὸν καὶ εὐοίωνον δι' αὐτὸν νὰ τῷ γράψῃ ἡ Κλάρα. Δὲν ἐγνώριζε τὸν γραφικὸν χαρακτήρα

της ἐπιγραφῆς, διότι εἰς οὐδεμίαν τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἠδύναντο νὰ τῷ γράψωσιν, ἀνήκεν.

Ἄρα ἦτο τῆς ὠραίας χήρας.

Οὐχ ἦττον, ὁ Σανδοβάλ παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν καὶ σιωπηλῶς τὸ ὑπὸ χειρὸς ἀγνώστου γυναικὸς γεγραμμένον ὄνομα τοῦ.

Ἦτο δὲ ὠραίος ὁ γραφικὸς χαρακτήρ.

Τὰ παχέα καὶ ἀτακτὰ στοιχεῖα αὐτοῦ ἐνέφαινον, ὅτι ὁ γράψας αὐτὰ ἦτο ὑπερβολικῶς νευρικῆς ιδιοσυγκρασίας, διότι, Εὐγένιε, ὁ παρατηρητὴς δύναται ν' ἀνεύρη τὸν χαρακτήρα προσώπου τινὸς εἰς πᾶν ὅ,τι προέροχεται ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

Ὁ Σανδοβάλ, πρὶν ἢ ἀποσφραγίσῃ τὴν ἐπιστολήν, περιέστρεψεν αὐτὴν πολλὰκις εἰς χεῖράς του.

Ἰσως ἤρχιζε νὰ φοβῆται, ὅτι ἐγίνωσκε τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, ἀγνοῶν ἂν θὰ ἦτο εὐμενὲς ἢ δυσμενὲς αὐτῷ.

— Πιστεύεις ἰσως, ὅτι ὁ Σανδοβάλ ἤρατο τῆς Κλάρας, μοι εἶπεν ὁ σκελετός, τοῦ ὁποίου ὁ χειρέκακος τρόπος τοῦ διηγεῖσθαι, ἀναβάλλοντος τὴν λύσιν, μ' ἐβασάνιζεν, ἐνῶ ἐγὼ προὔτιμων νὰ μάθω τὸ τέλος, ἄνευ τῶν λεπτομερειῶν.

— Τὰ πάντα φαίνονται ἀποδεικνύοντα, ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Σανδοβάλ ἤρατο αὐτῆς ἔμμανῶς.

— Διατελεῖς εἰς πλήρη πλάνην, διότι μόνον διαβατικὸν πόθον ὑπὲρ αὐτῆς ἠσθάνετο. Ἐάν, τὴν προτεραίαν νύκτα, δὲν ἐνεφανίζετο ἐγκαίρως ὁ Μιαντουκατούκ, τὸ αἶσθημα τοῦ Σανδοβάλ ἤθελε ψυχραθῆ καθ' ὀλοκληρίαν, μετὰ δὲ μίαν ἐβδομάδα ἢ ἓνα μῆνα ἤθελε σβεσθῆ.

— Πῶς! δὲν θὰ ἐνυμφεῖτο αὐτήν!

— Ὅχι. Ὁ Σανδοβάλ ἦτο ἐγωῖστής, κατὰ τὴν χειρίστην σημασίαν τῆς λέξεως, ἐπομένως ἀκάματος καὶ ἐπίμονος. . . Δυστυχικῶς εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἤθελε νυμφευθῆ ἐκ πείσματος, διότι ἦτο φαῦλος.

— Ἀντιφάσεις πρὸς σεαυτὸν ἂν ἦτο ἐγωῖστής καὶ φαῦλος, ἐάν δὲν εἶχε καρδίαν, τὰ ἑκατομῦρια τῆς Κλάρας θὰ ἦσαν ἀρκετὸς πειρασμός.

— Ὁ Σανδοβάλ προετίμα τὴν ἀνεξαρτησίαν του, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ὡς ἀγάμου ὑπὲρ πάντα τὰ ἑκατομῦρια τῆς χήρας. Κατ' ἀρχάς, δὲν ἠγάπα αὐτήν, ἀλλ' ἐξ ἰδιοτροπίας ἠθέλησε νὰ κατορθώσῃ ν' ἀγαπηθῆ καὶ εἶχεν ἐμμείνει ἐξ ἐπιθυμίας ἐν τέλει δὲ τὰ ἐπιπροσθήσαντα κωλύματα ἐξήγειρον εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸ πείσμα του, ὥστε, πλανῶν ἑαυτὸν, ἐπίστευσεν ὅτι ἤρατο μετὰ πάθους κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐάν ἐτίθετο αὐτῷ ὡς αἵρεσις τοῦ θριάμβου τοῦ ὁ γάμος, ἤθελε νυμφευθῆ.

Τοιοιούτρόπως, πολλοὶ φίλοι μου ἐνυμφεύθησαν.

Τοῦτο σ' ἐκπλήττει, Εὐγένιε, διότι εἶσαι εἰσέτι παιδίον ὅτε ὅμως φθάσῃς εἰς τὴν ἡλικίαν μου καὶ ταχύτερον μάλιστα, ὅτε βαρυνθῇς τὴν Ἐρριέττην σου, θέλεις ἐννοῆσαι ὅ,τι νῦν σοὶ λέγω.

Οἱ ἄνδρες...

— Ὁμοσάς, λοιπόν, νὰ με ἀναγκάσῃς

ν' ἀπολέσω τὴν ὑπομονήν; Τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ὁ Σανδοβάλ εὔρεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του!

— «Κύριε, ἐπανελάβεν αἰφνίς ὁ σκελετός, ὡς ἄνθρωπος ἀναγινώσκων, δὲν νομίζω νὰ ὠνευεῦθην, ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα συνητήθημεν καὶ ὅτι ἀκολουθῶς ὠρίσαμεν πρὸς ἀλλήλους συνέντευξιν. Σὺ περιέμεινα ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὠρας πλησίον τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ. Αὐριον, σημαίνοντος τοῦ μεσονυκτίου, θέλω παρευρεθῆ εἰς τὴν δευτέραν αὐλὴν τοῦ αὐτοῦ κοιμητηρίου, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμήν θέλω περιμείνει, ἐπομένως ὀφείλετε νὰ παρευρεθῆτε ἐκεῖ πρῶτος. Ἀρκεῖ νὰ κρούσητε τὴν θύραν καὶ νὰ εἴπητε τὸ ὄνομα σὰς, θέλουσι δ' ἀνοίξῃ.

Ὁλοὺς ὑμετέρα Ἀ...»

— Ἄ! ἡ ἐπιστολὴ ἦτο τῆς ροδοχροῦ προσωπίδοφόρου! ἀνεφώνησα ἐκπληκτός. Ἄλλὰ πῶς ἢ τόσο ὠραία, ἢ ἀξιολάτρευτος, ὡς μοι παρέσθηκας αὐτὴν, νῆα ἠδύνατο νὰ ὀρίξῃ ἐρωτικὰς συνεντεύξεις εἰς ἐν κοιμητήριον; Ὅ! ἐλεγέ τις, ὅτι, πρὸς δημιουργίαν τοῦ μύθου σου, ἀνεζήτησας τὰς μεγαλητέρας παραδοξολογίας.

— Ὅπως σὲ πείσω, ὅτι σοὶ διηγοῦμαι ἱστορίαν καὶ οὐχὶ μῦθον, εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ ἀποδείξω, ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει τὸ παράδοξον, ἀφοῦ τὰ γεγονότα εἶναι πραγματικά;

— Θεὸς φυλάξῃ νὰ εἰσέλθω μετὰ σοῦ εἰς συζητήσεις! Σ' ἐξορκίζω μόνον νὰ ἐξακολουθήσῃς ἄνευ παρεκβάσεων, ὅπως τελειώσῃς τὸ ταχύτερον.

— Ἔστω! ἐτελειώσαμεν.

— Ὁ! ὄχι, ὄχι!

— Τὴν ἐπιούσαν νύκτα, περὶ τὸ μεσονυκτίον, ὁ Σανδοβάλ μετέβη εἰς τὸ κοιμητήριον πλανῶμαι, δὲν ἦτο μεσονυκτίον.

— Εὔρεν ἐκεῖ τὴν ροδοχροῦν προσωπίδοφόρον;

— Πρὶν ἢ τὸ μάθῃς, ἀνάγκη νὰ σοὶ εἴπω τί ἀπησχόλει τὸν Σανδοβάλ, ἐνῶ ἐπορεύετο εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως.

Εἶχον ἀπολέσει ἐντελῶς τὴν ὑπομονήν ἢ ἀπάθεια καὶ ἢ κακὴ θέλησις τοῦ σκελετοῦ με ἠνώχλων εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἐπάσχον.

Ὡς δ' ἐάν μὴ ἢ ὑπομονὴ μου εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἔσχατον ὄριον, ὁ κἀτηραμένος ἔριψε τὸ ὑπολειπόμενον ἄκρον τοῦ σιγάρου του, ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος καὶ ἔλαβεν ἕτερον σιγάρον, τὸ ὁποῖον, ἐπανελθὼν, ἀνῆψε καὶ ἤρχισε νὰ καπνίζῃ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ κρατηθῶ.

— Μάντευσον, Ἀρρία, τί ἐσκέπτετο ὁ Σανδοβάλ, ἐνῶ ἐπορεύετο πρὸς τὸ κοιμητήριον.

— Ἐσκέπτετο ὅτι ἐγὼ τε καὶ πᾶς ἕτερος, εὐρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν του, ἠθέλομεν σκεφθῆ, δῆλα δὴ ὅτι ἐκείνη ἢ συνέντευξις ἦτο παραδοξωτάτη. Ἐγὼ δὲν θὰ παρευρισκόμην εἰς αὐτήν.

— Ἄ! εἶσαι ἐξ ἐκείνων, ὅτινες δι' οἶον δήποτε λόγον δὲν θὰ εἰσῆρχοντο ἐν-

τὸς κοιμητηρίου ἐν ὧρα νυκτός, οὐδ' ἐάν ἦσαν συνωδευμένοι;

— Σοὶ ὁμολογῶ, ὅτι, τὴν ἡμέραν, εἶναι δι' ἐμὲ ἤρεμος καὶ μελαγχολικὸς τόπος.

— Καὶ δυσώδης, ἐάν ἔχῃς ὄσφρησιν.

— Ναί, ναί, πραγματικῶς; ἀλλὰ τὴν νύκτα... Ἐάν μετέβαινον εἰς κοιμητήριον τὴν νύκτα...

— Ἄ! τὸ κοιμητήριον, ὡς πρὸς τὴν κοινωνίαν, εἶναι ὅ,τι ὁ κοπρῶν, διὰ χωρικὴν οἰκίαν εἶναι ἐπίσης γελοῖον νὰ φοβεῖται τις τὸ κοιμητήριον, ὡς τὸ νὰ φοβεῖται τὸν κοπρῶνα μόνον ἀποστροφὴν ἐμπνέει καὶ οὐδὲν πλέον.

— Δὲν πιστεύεις, λοιπόν, ὅτι οἱ νεκροὶ ἐξέρχονται τῶν τάφων των;

— Δὲν τὸ πιστεύω, μεθ' ὅ,τι ἂν λέγῃσι.

— Καὶ σὺ δὲν εἶσαι φάντασμα!

— Ὁ! ὄχι. Εἶμαι ἄνθρωπος με ὄστα καὶ ἄνευ σαρκός· εἶμαι ὁ σκελετός μου, ἀλλὰ ζῶν ἀποδείξῃς δ' εἶναι, ὅτι οὐδὲ λέξιν δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω ἐκ τῶν συμβαινόντων εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι δὲν τὸν γνωρίζω.

— Ἄλλ' ὁ Σανδοβάλ ἐπίστευεν εἰς τοὺς βρυκόλακας;

— Καθόλου.

— Πρὸς τὴν φανταστικὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰνδοῦ ἀρχηγῶ;

— Ὁ Σανδοβάλ, ἐν τῇ ἐμφανίσει τοῦ Μιαντουκατούκ, εἶχε διῖδει ἀνθρώπινον μυστήριον, διότι ἐάν, ὡς σὺ καὶ ἐγὼ, ὑπέθετε τὰ φαντάσματα στερούμενα ψηλαφῆ τῆς ὑποστάσεως, ἐνεθυμείτο ὁμοῦ ἐντελῶς, ὅτι ὁ Ἰνδὸς ἀρχηγὸς εἶχε μεταχειρισθῆ τὴν βίαν, ὅπως παρασύρῃ αὐτὸν ἐκτὸς τῶν δωματίων τῆς Κλάρας. Ὁ Σανδοβάλ ἐδυσπίστει καὶ ἐφοβεῖτο τὴν ἐνεδραν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ φαντάσματα· τοῦτο ἀπησχόλει αὐτόν, ἐνεκα τοῦ ὁποίου ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ μικρὸν ἐγχειρίδιον καὶ περιστροφὸν πιστόλιον.

Ἀφοῦ ἀπλίσθη, ἀνεχώρησεν ἀφόβως.

Ἀφικόμενος πρὸ τῆς θύρας τοῦ κοιμητηρίου, ἐκρούσεν αὐτήν, παραχρῆμα δ' ἠνεώχθη κιγκλιδωτῆ θυρίδι.

— Ποῖον ζητεῖτε; ἠρώτησεν αὐτὸν ἢ ἀπότομος φωνὴ τοῦ φύλακος.

— Ζητῶ τινα.

— Μίαν κυρίαν;

— Ναί, μίαν κυρίαν.

— Ἐμβῆτε.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ Σανδοβάλ εἰσῆλθεν.

Ὁ φύλαξ, κρατῶν εἰς χεῖρας καπνίζοντα φανόν, ὠδήγησεν αὐτόν, διὰ μέσου πολλῶν αὐλῶν, εἰς τὴν τελευταίαν, ὅπου ἔστη.

1. Ὁφείλομεν νὰ ὑπομνήσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, ὅτι τὰ κοιμητήρια ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἡμέτερα, ἀλλ' εἶναι εὐρεῖται αὐλαί, συγκοινωνοῦσαι μετ' ἀλλήλων διὰ στενωπῶν καὶ περιστοιχούμεναι ἐκ πάντων τῶν μερῶν ὑπὸ ὑψηλοῦ τείχους, διατετηρημένου διὰ πολλῶν σειρῶν ἀνοιγμάτων, κατὰ κανονικὰς γραμμάς. Ἐκαστον δὲ ἀνοῖγμα ἀποτελεῖ ἴδιαν διαίρεσιν, προωρισμένην νὰ περικλεῖθῃ ἐν σῶμα. Μετὰ τὴν ταφήν, κτίσται τῆς ὀπρῆσις τοῦ κοιμητηρίου ἐμφράττουσι τὸ ἀνοῖγμα διὰ πλίνθων ὀπῶν καὶ πλοῦ.

Οὐχ ἦττον, ὑπάρχουσιν ἐκεῖ καὶ τάφοι ὅμοιοι τοῖς τῶν ἡμετέρων νεκροπόλεων.

— Πρέπει νὰ σὰς ἀφήσω μόνον, εἶπε φοβεῖσθε ;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Σανδοβάλ· δύνασθε ν' ἀποσυρθῆτε.

— Τότε, καλὴν νύκτα.

[Ἐπταί· συνέχεια]

Δ**

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦρα προηγουμένου φύλλον].

— Ναί, ἐκείνου τοῦ τέρατος, ἐπανελάθεν ὁ κύριος δὲ Μεριδόρ, τοῦ δολοφόνου τῆς θυγατρὸς μου!

— Δυστυχῆ κύριε! ἐψιθύρισε ὁ Βουσύ.

— Τί λέγει; ἠρώτησε ἡ Ἰωάννα.

— Λοιπόν, δὲν ἤξεύρετε σεῖς οἱ παρατηροῦντές με ἐκπληκτοί, ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος, λαβὼν τὰς χεῖρας τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ Σαίν-Λύκ, ὅτι ὁ δούξ δ' Ἀνζέου ἐφόνευσε τὴν Ἀρτέμιδά μου! ὁ δούξ δ' Ἀνζέου ἐφόνευσε τὸ τέκνον μου, τὴν θυγάτερα μου.

Ἀπήγγειλε δ' ὁ γέρον τὰς λέξεις ταύτας μὲ τοιαύτην ἔκφρασιν θλίψεως, ὥστε ὁ Βουσύ ἐδάκρυσε.

— Κύριε, εἶπεν ἡ νέα, ἐὰν τοῦτο συνέβη, μὴ δύνανται δὲν ἐννοῶ πῶς ἠδύνατο νὰ συμβῆ, δὲν δύνασθε νὰ αἰτιασθε, ἐπὶ τῷ φρικῷ διστυχῆματι ὑμῶν, τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ, τοῦ ἐντιμωτέρου καὶ ἀνδρειοτέρου τῶν εὐπατριδῶν τοῦ κόσμου. Ἴδετε, ἀγαθὲ μοι πάτερ, ὅτι ὁ κύριος δὲ Βουσύ οὐδὲν γινώσκει ἐξ ὧν λέγετε, ἀλλὰ μάλιστα κλαίει ὡς ἡμεῖς καὶ μεθ' ἡμῶν. Θὰ ἤρχετο, ἐὰν ὑπώπτευε τὴν τοιαύτην ἐκ μέρους ὑμῶν ὑποδοχὴν; Ἄ! ἄρχων Αὐγουστίνε, ἐν ὀνόματι τῆς προσφιλεστάτης ὑμῖν Ἀρτέμιδος, εἰπατέ μας τίνι τρόπῳ συνέβη τὸ δυστύχημα;

— Λοιπόν, δὲν γνωρίζετε; εἶπεν ὁ γέρον, ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν Βουσύ.

Ὁὗτος προσέκλινε, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Αἱ! Θεέ μου, ὄχι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὸ συμβάν.

— Ἡ Ἀρτεμὶς μου ἀπέθανε καὶ ἡ καλλιτέρα φίλη τῆς ἡγνοεῖ τὸν θάνατόν της! ὦ! εἶναι ἀληθές, διότι πρὸς οὐδένα ἔγραψα ἢ ἐλάλησα· ἐνόμιζον, ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσει ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Ἀρτεμὶς δὲν ἔζη πλέον· ἐνόμιζον, ὅτι τὸ σὺμπαν ἔδει νὰ πενήθῃ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς Ἀρτέμιδος.

— Ὁμιλήσατε, ὀμιλήσατε, θ' ἀνακουφισθῆτε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ἔστω! εἶπεν ὁ βαρόνος, στεναχθῶ.

Ὁ ἀρχεὶος ἐκείνου πρίγκηψ, ὁ ἀτιμάζων τὴν εὐγένειαν τῆς Γαλλίας, εἶδε τὴν Ἀρτέμιδά μου, εὐρὼν δ' αὐτὴν τόσοσ ὡραίαν, τὴν ἀπήγαγε καὶ μετέφερεν εἰς τὸν πύργον Βωζέ, ὡς ἐὰν ἦτο θυγάτηρ δουλοπαροίκου. Πλὴν ἡ εὐγένης καὶ ἀγία Ἀρτεμὶς μου προὔτιμησε τὸν θάνατον ἀντὶ τῆς ἀτιμώσεως καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν λίμνην, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὁποίας εὐρέθη ἐπιπλέουσα μόνη ἢ καλύπτρα τῆς.

Τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος διέκοψαν λυγροὶ καὶ δάκρυα.

Ἡ Ἰωάννα, σχεδὸν λιπόθυμος, παρετήρει μετὰ τινος φρίκης τὸν κόμητα δὲ Βουσύ.

— ὦ! κόμη, ἀνεφώνησεν ὁ Σαίν-Λύκ, δὲν εἶναι φρικῶδες; Κόμη, πρέπει νὰ παραιτηθῆτε τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀρχεῖου πρίγκηπος· κόμη, εὐγενὴς τὴν καρδίαν ὡς ὑμεῖς δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ὡν φίλος ἀπαγωγέως καὶ δολοφόνου.

Ὁ πρεσβύτερος, πραιῦνθεὶς ὀλίγον ἐκ τῶν λόγων τούτων, προσεδόξα τὴν ἀπάντησιν τοῦ Βουσύ, ὅπως σχηματίσῃ γνώμην περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Βουσύ ὅμως, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σαίν-Λύκ, ἐποιήσατο ἐν βῆμα πρὸς τὸν κύριον δὲ Μεριδόρ καὶ εἶπε:

— Κύριε βαρόνε, εὐαρεστεῖσθε νὰ μοι παράσχῃτε τὴν τιμὴν ἰδιαίτερας συνεντεύξεως;

— Ἀκούσατε τὸν κύριον δὲ Βουσύ, ἀγαπητὲ κύριε! εἶπεν ἡ Ἰωάννα, θέλετε δὲ πεισθῆ, ὅτι εἶναι ἀγαθὸς καὶ δύναται νὰ παρέχῃ ἐκδουλεύσεις.

— Ὁμιλήσατε, κύριε, εἶπεν ὁ βαρόνος τρέμων, διότι προησθάνετό τι ἔτακτον.

Ὁ Βουσύ ἐστράφη πρὸς τὸν Σαίν-Λύκ καὶ τὴν σύζυγόν του, προσβλέψας δ' αὐτοὺς φιλοφρόνως:

— Ἐπιτρέπετε; εἶπεν.

Οἱ νεαροὶ σύζυγοι ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης ἀλληλοκρατούμενοι καὶ διπλάσιως εὐτυχεῖς παρὰ τῇ μεγίστῃ ἐκείνῃ δυστυχίᾳ.

Ἀφοῦ δ' ἡ θύρα ἐκλείσθη, ὁ Βουσύ ἐπλησίασε τὸν γέροντα καὶ ἐχαιρέτησεν αὐτὸν ὑποκλινέστατα.

— Κύριε βαρόνε, εἶπε, κατηγορήσατε ἐνώπιόν μου τὸν πρίγκηπα, τὸν ὁποῖον ὑπηρετῶ, τὸ δὲ μέγεθος τῆς κατηγορίας μὲ ὑποχρεῖ νὰ αἰτήσω ἐξηγήσεις.

Ὁ πρεσβύτερος ἐταράχθη.

— ὦ! μὴ παρανοεῖτε τὴν πλήρη σεβασμοῦ πρὸς ὑμᾶς ἐννοίαν τῶν λόγων μου· λαλῶ πρὸς ὑμᾶς μετὰ πάσης συμπαθείας, ἔχων δὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μετριάσω τὴν ὑμετέραν θλίψιν, σὰς παρακαλῶ νὰ μοι ἀφηγηθῆτε τὰς λεπτομερείας τῆς συμφορᾶς, ἧτις ἐπληξεν ὑμᾶς. Ἄς ἴδωμεν, ἐὰν, ὡς νομίζετε, ἦναι τὰ πάντα τετελεσμένα καὶ ἐὰν τὸ πᾶν ἀπώλετο.

— Κύριε, εἶπεν ὁ γέρον, ἤλπισα μίαν στιγμὴν. Ἐντιμος καὶ ἀκέραιος εὐπατριδῆς, ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, ἠράσθη τῆς δυστυχῆς θυγατρὸς μου καὶ ἔλαβεν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτῆς.

— Ὁ κύριος δὲ Μονσορώ! λοιπόν, ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ διαγωγὴ του εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν; ἠρώτησε ὁ Βουσύ.

— Ἄ! ἐντιμος καὶ ἀξιοπρεπής, ἀφοῦ μάλιστα ἡ Ἀρτεμὶς εἶχεν ἀποποιηθῆ τὴν χεῖρά του. Ἐκεῖνος πρῶτος μὲ εἰδοποίησε περὶ τῶν κακοῦθων προθέσεων τοῦ δουκός. Ἐκεῖνος μοὶ ὑπέδειξε τὸν τρόπον τῆς μεταιώσεως αὐτῶν, ὅπερ ἀπεδείκνυεν ἐναργέστερον τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν εὐθύτητα τῆς ψυχῆς του· μόνον ἐξέτει νὰ τῷ δώσω τὴν Ἀρτέμιδα εἰς γάμον, ἐὰν ἤθελεν ἐπιτύχει ν' ἀποσπάσῃ αὐτὴν τῶν χειρῶν τοῦ

δουκός, διότι, νέος καὶ ἐνεργητικὸς ὢν, θὰ ἠδύνατο νὰ προασπίξῃ αὐτὴν κατὰ παντός ἐτέρου κινδύνου, ὅπερ ἐγώ, ὁ γηραιὸς πατήρ της, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ πράξω.

Συνήνεσα εὐχαρίστως, πλὴν οἶμοι! ματαιῶς· ὁ κύριος δὲ Μονσορώ ἐφθασε πολὺ ἄργά, ὅτε ἡ δυστυχὴς θυγάτηρ μου εἶχε σωθῆ τῆς ἀτιμίας διὰ τοῦ θανάτου.

— Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης στιγμῆς, ἠρώτησε ὁ Βουσύ, δὲν ἐλάβετε πλέον εἰδήσεις παρὰ τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ;

— Τὰ ἀνωτέρω γεγονότα συνέβησαν μολὶς πρὸ μηνός, εἶπεν ὁ γέρον, ὁ δ' ἀτυχὴς εὐπατριδῆς δὲν θὰ ἐτόλμησε νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν μου, ἀφοῦ ἀπέτυχεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ γενναίου σχεδίου του.

Ὁ Βουσύ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν· τὰ πάντα ἐξηγοῦντο.

Ἠννόησε τίνι τρόπῳ ὁ κ. δὲ Μονσορώ εἶχε κατορθώσει ν' ἀπαγάγῃ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πρίγκηπος τὴν ἀγαπωμένην νεανίδα καὶ πῶς, φοβούμενος μὴπως ὁ πρίγκηψ ἀνακαλύψῃ, ὅτι εἶχε συζευχθῆ αὐτὴν, ἐπέτρεψε νὰ πιστευθῇ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς της ἡ περὶ τοῦ θανάτου αὐτῆς διαδοσις.

— Λοιπόν! εἶπεν ὁ πρεσβύτερος πρὸς τὸν σύννεον μένοντα Βουσύ.

— Λοιπόν, κύριε βαρόνε, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, ἔχω ἐντολήν παρὰ τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ δουκός δ' Ἀνζέου νὰ ὀδηγήσω ὑμᾶς εἰς τοὺς Παρισίους, ὅπου ἐπιθυμεῖ νὰ συνδιαλεχθῆ μεθ' ὑμῶν.

— Νὰ συνομιλήσῃ μετ' ἐμοῦ! ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος· ἐγὼ νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, μετὰ τὸν θάνατον τῆς θυγατρὸς μου; καὶ τί δύναται νὰ μοι εἴπῃ ὁ φονεὺς;

— Τίς οἶδεν; ἴσως νὰ δικαιολογηθῇ.

— Καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ, ἀνέκραξεν ὁ γέρον, ὄχι, κύριε Βουσύ, ὄχι, δὲν θὰ μετέβαινον εἰς τοὺς Παρισίους· ἄλλως, θ' ἀπεμακρυνόμην πολὺ τοῦ μέρους, ὅπου ἀναπαύεται τὸ προσφιλέσ μοι τέκνον.

— Κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ Βουσύ μὲ σταθερὰν φωνήν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπιμεινῶ τὰ καθήκόν μου εἶναι νὰ ὀδηγήσω ὑμᾶς εἰς τοὺς Παρισίους, ἦλθον δ' ἐπίτηδες ἐνταῦθα, ὅπως τὸ ἐκπληρώσω.

— Ἔστω! Ἦθ' ὑπάγω εἰς τοὺς Παρισίους, ἀνεφώνησεν ὁ βαρόνος, τρέμων ἐκ τῆς ὀργῆς· δυστυχῆ ὅμως εἰς τοὺς ἀπολέσοντάς με! θὰ μοι εἰσακούσει ὁ βασιλεὺς· ἐὰν ὅμως δὲν εἰσακούσῃ ἐμοῦ, θέλω ποιῆσαι ἐκκλησίαν πρὸς πάντας τοὺς εὐπατριδῆς τῆς Γαλλίας. Ἄλλως, ἐψιθύρισε, ἐν τῇ θλίψει μου ἐλησμόνου, ὅτι κατέχω ἐν ὄπλῳ, τοῦ ὁποίου δὲν ἐποιησάμην μέγχι τοῦδε χρῆσιν. Ναί, κύριε Βουσύ, θὰ σὰς συνοδεύσω εἰς τοὺς Παρισίους.

— Καὶ ἐγώ, κύριε βαρόνε, εἶπεν ὁ Βουσύ, λαβὼν τὰς χεῖρας αὐτοῦ, συνιστῶ ὑμῖν ὑπομονὴν, γαλήνην καὶ ἀξιοπρέπειαν, ἧτις ἀρμόζει εἰς χριστιανὸν ἀρχαντα. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπειρος ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ του πρὸς τὰς εὐγενεῖς καρδίας, ὑμεῖς δ' ἄγνωστε τί ἐπιφυλάσσει ὑμῖν. Σὰς πα-

ρακαλῶ επίσης, ὅπως, μέχρις οὐ ἡ εὐπλαγχνία τοῦ Θεοῦ ἐκδηλώθη, μὴ με κατατάσσετε μεταξύ τῶν ὑμετέρων ἐχθρῶν, διότι δὲν γινώσκετε τί μέλλω νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν. Εἰς αὐριον, κύριε βαρόνε· ἐάν δ' εὐαρεστείσθε, τὴν πρωίαν ἀπερχόμεθα.

— Συναινῶ, ἀπεκρίθη ὁ πρεσβύτες, συγκεκριμένος ἀκουσίως ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς τοῦ Βουσύ· πλὴν, ἐχθρὸς ἢ φίλος, φιλοξενεῖσθε εἰς τὸν οἶκόν μου, ἐπομένως ὀφείλω νὰ ὀδηγήσω ὑμᾶς εἰς τὰ δωμάτιά σας.

Ὁ βαρόνος, λαθὼν ἀργυρᾶν λυχνίαν, ἀνῆλθε, διὰ βαρέος βήματος καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Βουσύ, τὴν κλίμακα τῆς πύλης τοῦ πύργου.

Οἱ κύνες ἠθέλησαν νὰ τον ἀκολουθήσωσιν, ἀλλ' ἐσταμάτησεν αὐτοὺς διὰ νεύματος· δύο θεράποντες εἶποντο, κρατοῦντες ἐτέρας λυχνίας.

Ὁ κόμης, ἀφικόμενος ἐπὶ τῆς φλίας τῆς θύρας τοῦ δι' αὐτὸν προσωρισμένου κοιτώνα, ἠρώτησε περὶ τοῦ κυρίου Σαίν-Λύκ καὶ τῆς συζύγου του.

— Ὁ γηραιὸς Γερμανὸς μου θὰ ἐφρόντισε περὶ αὐτῶν, ἀπεκρίθη ὁ βαρόνος. Καλὴν νύκτα, κύριε κόμη.

Οἱ σύζυγοι Σαίν-Λύκ ἐξεπλάγησαν μεγάλως, βλέποντες τὰς μεταξὺ τοῦ κ. δὲ Μεριδὸρ καὶ τοῦ Βουσύ σχέσεις καὶ μαθόντες τὴν προσεχῆ αὐτῶν ἀναχώρησιν διὰ τοὺς Παρισίους.

Τὴν ἐπιούσαν πρωίαν, ὁ βαρόνος ἀπαιρέτησε τοὺς ξένους του, ἀφοῦ ἐνεκάτεστησεν αὐτοὺς εἰς τὸν πύργον. Οὗτοι ὁμως ἀπεφάσισαν ν' ἀπέλθωσιν ἐκ τοῦ Μεριδὸρ εἰς τὰς κτήσεις τοῦ Βρισάκ, ἀμα ὡς ἤθελον δυνηθῆ νὰ το πράξωσιν καὶ ἀφοῦ ἤθελον ἐξασφαλισθῆ περὶ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ διστακτικοῦ στρατάρχου.

Εἰς τὸν Βουσύ, ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν παράδοξον διαγωγὴν του, ἤρκεσεν ἐν λεπτόν τῆς ὥρας. Εἶπεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ ἀπλήστως τεινόμενον οὖς τῆς θελκτικῆς κυρίας Σαίν-Λύκ, ἧτις, εἰς τὸ ἀκουσμα αὐτῶν, ἐφαιδρύνθη καὶ ἠρυθρίασεν ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ βαρόνος δὲ Μεριδὸρ καὶ ὁ Βουσύ, τὴν πρωίαν τῆς ἑκτῆς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ Μεριδὸρ ἀναχωρήσεώς των, ἀφίκοντο εἰς Παρισίους καὶ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βουσύ, τὸν ὅποιον οἱ ὑπηρέται του, ἀνήσυχτοι ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἀπουσίας του, ὑπεδέχθησαν μετὰ πλείστων ἐνδείξεων ἀγάπης καὶ χαρᾶς.

Ὁ Βουσύ ἐνεκατέστησεν τὸν γηραιὸν βαρόνον εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ θάλαμον, παραγγείλας τοῖς θεράποσι τοῦ οἴκου του νὰ τον περιποιῶνται καὶ σέβωνται ὡς αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Ἀκολουθῶς, συνδιελέχθη μετὰ τοῦ ἱατροῦ του Ρεμῆ Ὁδουέν, ὅστις ἐπληροφόρησεν αὐτόν, ὅτι, ἐνοικιάσας οἰκίαν γειτονικὴν ἐκείνης, εἰς ἣν κατῴκει ἡ κυρία δὲ Μονσορώ, καὶ συνάψας ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τῆς ἀκολουθοῦσας αὐτῆς Γερτρούδης, ἠδυνήθη νὰ μάθῃ, ὅτι ἡ κυρία τῆς ἐξηκολούθει ν' ἀπαιτῆ παρὰ τοῦ κ. δὲ Μονσορώ τὴν παρουσίαν τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ὅτι

δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὸν ἀνδρεῖον Βουσύ, περὶ τοῦ ὁποίου ἠρέσκετο νὰ συνδιελέγεται μετὰ τῆς ἀκολουθοῦσας τῆς.

Ὁ Βουσύ ἐθλίψε τὴν δεξιᾶν τοῦ νεαροῦ ἱατροῦ, θεωρῶν ἑαυτὸν εὐτυχῆ.

ΚΓ'

Πατὴρ καὶ θυγάτηρ.

Αἱ πληροφορίες αὐταὶ τοῦ Ρεμῆ ἐπλήρουν ἀγαλλιᾶσεως τὸν Βουσύ, μανθάνοντα, ὅτι ὅσον ὁ δὲ Μονσορώ ἐμισεῖτο, τόσο αὐτὸς ἠγαπᾶτο.

Ἐνόησε, λοιπόν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χροντριβῆ καὶ ὅτι πᾶσα στιγμή θλίψεως τοῦ γηραιοῦ βαρόνου ἦτο ἱεροσουλία.

Ὁ κ. δὲ Μεριδὸρ, κατελθὼν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου, εὗρεν ἔτοιμον ζωηρόν ἵππον, ἐνῶ ἕτερος ἵππος περιέμενε τὸν Βουσύ, ἀμφοτέροι δ' ἵππεύσαντες ἀπῆλθον, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ ἐπίσης ἐρίππου Ρεμῆ.

Ἀφίκοντο εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, οὐχὶ ἀνευ μεγίστης ἐκπλήξεως τοῦ κ. δὲ Μεριδὸρ, ὅστις, μὴ ἐλθὼν εἰς τοὺς Παρισίους πρὸ εικοσαετίας, ἐπανέβλεπεν αὐτοὺς ἐντελῶς μεταβεβλημένους ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Ἐρρίκου Β'.

Πλὴν, παρὰ τὴν μέχρι θαυμασμοῦ ἐξικνουμένην ἐκπληξίν του, ὁ βαρόνος διετήρει τὴν ἐφ' ὅσον προσήγγιζεν εἰς τὸν ἀγνώστον σκοπὸν τῆς ὁδοπορίας του αὐξοῦσαν λύπην του. Πῶς θὰ ὑπεδέχετο αὐτὸν ὁ δοῦξ καὶ τί ἤθελε προκύψει ἐκ τῶν νέων θλίψεων τῆς συνεντεύξεώς των;

Εἶτα δέ, ἀτενίζων ἐκ διαλειμμάτων ἐν ἀρηχανία τὸν Βουσύ, ἠρώτα ἑαυτὸν ἐνεκα τίνος ἀδυναμίας ἐπέισθη ν' ἀκολουθήσῃ τὸν εἰς τὸν αἴτιον ἀπάντων τῶν δυστυχημάτων του πρίγκηπα ἀνήκοντα εὐπατρίδην. Δὲν θὰ ἔπραττεν ἀξιοπρεπέστερον ν' ἀψηφίσῃ τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού, νὰ διευθυνθῆ δ' εἰς τὸ Λουδρόν καὶ νὰ ριφθῆ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βασιλέως ἀντὶ ν' ἀκολουθῆ τὸν Βουσύ ὅπου οὕτως ἠρέσκετο νὰ ὀδηγήσῃ αὐτόν;

Τοιοῦτοτρόπως, ἀφίκοντο εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ὁ Βουσύ, ὡς ἱκανὸς στρατηγός, διέταξε τὸν Ρεμῆ νὰ προπορευθῆ, ὅπως κατασκοπεύσῃ τὰ μέρη καὶ προετοιμάσῃ τὴν εἰς τὸ φρούριον εἰσοδον.

Ὁ Ρεμῆ ἠτήσατο πληροφορίας παρὰ τῆς Γερτρούδης, ἐπανελθὼν δὲ πρὸς τὸν κύριόν του, ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ, ὅτι οὐδὲν ἐμπόδιον ἔφραττε τὴν δίοδον.

Εὐνόητον εἶναι, ὅτι αὐταὶ αἰ συνεννοήσεις ἐγίνοντο χαμηλοφῶνως μετὰ τοῦ Βουσύ καὶ τοῦ Ρεμῆ.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ βαρόνος, ἐκπληκτος, ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα.

— Πῶς, ἠρώτησεν, εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν κατοικεῖ ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού;

Ἀίσθημα δὲ δυσπιστίας ἤρξατο καταλαμβάνον αὐτόν, ἐνεκα τῆς ταπεινῆς ὄψεως τῆς οἰκίας.

— Ἀκριβῶς εἰπεῖν, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ μετὰ μειδιᾶματος, δὲν εἶναι αὕτη ἡ κατοικία του, ἀλλ' ὁμως διαμένει εἰς αὐτὴν μία κυρία, τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν.

Ὁ γηραιὸς βαρόνος συνωφρῶθη.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΕΡΗΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Τὴν πρωίαν, ἀμα τὰ πρῶτα κελადήματα τῶν πτηνῶν ἐπλήρωσαν τὸν ἀέρα θείας ἀρμονίας, ἠγέσθην καὶ λαθὼν τὴν δίκελλάν μου μετέβην εἰς πρασιάν τινα ἀνθέων καὶ ἐδοκίμασα νὰ ἐργασθῶ, παραδεδομένος εἰς βεμβασμούς, ὅτε ἡ ἀρμονικὴ φωνὴ τῆς Μαρίας με ἀπέσπασεν αὐτῶν.

— Καλὴ ἡμέρα! Πέτρε, μοὶ εἶπε καλοκάγαθως μειδιῶσα.

— Ὡ κυρία μου, ἀπήντησα ἀφοῦ ἐχαιρέτησα αὐτὴν, πῶς τόσοσ πρωτῆ.

— Δὲν ἔμαθες ἀκόμη τὰς συνηθείας μου... δὲν ἔμαθες ὅτι ἡ πρωινὴ ἐξέγερσις με εὐχαριστεῖ, διότι ἀπολαμβάνω τῆς δρόσου τῆς αὐγῆς καὶ ἀκούω τὸ ἐωθινὸν ἄσμα τῶν πτηνῶν...

— Καὶ αὐτά, κυρία, εἶπον, εἶναι σπουδαῖα πράγματα διὰ σὰς;

— Πῶς; ἠρώτησεν ἐκπληκτος, μὴ διὰ σὲ δὲν εἶναι;

— Δι' ἐμὲ βέβαια... ὁ ὅποιος δὲν ἔχω ἄλλο τίποτε...

— Δὲν ἔχεις;... τί θέλεις δηλαδὴ νὰ ἔχῃς;...

— Τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα σεῖς ἔχετε ἐγὼ δὲν τὰ ἔχω...

— Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἔχω καὶ σὺ τὰ στερεῖσαι.

— Ὁ πλοῦτος! τὸ ὄνομα! ἡ ἀγάπη!

— Ὁ πλοῦτος! ἀπήντησε καὶ ἐποίησε μορφασμὸν περιφρονήσεως καὶ ἀδιαφορίας. Νομίζεις, ἐξηκολούθησε μετὰ θελκτικῆς σοβαρότητος, ὅτι ὁ πλοῦτος ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν; Πλανᾶσαι... ὅσον διὰ τὸ ὄνομα, ἀρκεῖ τοῦτο νὰ ἦναι τίμιον καὶ ἄς ἦναι οἰονδήποτε... τέλος δὲν πιστεύω νὰ μὴ ἔχῃς οὐδένα νὰ σὲ ἀγαπᾷ...

— Οὐδένα, κυρία μου, ἀπήντησα, οὐδὲ τὸν ἴδιον ἑαυτόν μου!

— Δὲν ἔχεις πατέρα, μητέρα, ἀδελφούς.

— Ἐχω, ἀλλ' εἶναι ὡς νὰ μὴ τοὺς ἔχω, διότι φροντίζουν περὶ ἐμοῦ ὅσον ἡ εὐγενεία σας.

Τὸ ὠραῖόν τῆς πρόσωπον ἐσκυθρῶπασεν.

— Πολὺ λυποῦμαι, Πέτρε, δι' αὐτάς σου τὰς ἰδέας... Εἶναι δυνατόν πατήρ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὸ τέκνον του;

— Ὡ, σεῖς κυρία μου, ἧτις εἰσθε ἀγγελοι, ἔχετε ὅλην τὴν ἀγάπην τοῦ πατρὸς σας καὶ παντός ὅστις σας γνωρίζει.

Ἡθέλησε νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ νέου τὴν ἠμπόδισε.

— Τί κάμνετε ἐκεῖ, κυρία Μαρίας; ἐκορύφασεν οὕτος, με ὑφὸς ὀλίγον τι θρασυ καὶ εἰρωνικόν.

— Ὁμιλῶ με τὸν Πέτρον, κύριε Ἀγγελε, ἀπήντησε καὶ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν.

Συνδιελέχθησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἐφαίνοντο ἀμφοτέροι δεικνύοντες πρὸς τὸ μέρος μου. Ἐτεῖνα τὸ οὖς καὶ μόνον ἤκουσα τὰς λέξεις θάρρος καὶ ἀνθρώπος. Ἐκ τῆς στάσεως ἀμφοτέρων ἐνόησα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐμοῦ, ὅτι οὗτος τῆ ἔλεγε νὰ μὴ ὀμιλῇ μετ' ἐμοῦ, διότι μοὶ δίδει θάρρος, αὕτη δὲ θὰ ἐδικαιολογετο ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀνθρώπος ἂν καὶ ὑπηρέτης.

— Τί κάμνετε ἐκεῖ, κυρία Μαρίας; ἐκορύφασεν οὕτος, με ὑφὸς ὀλίγον τι θρασυ καὶ εἰρωνικόν.

— Ὁμιλῶ με τὸν Πέτρον, κύριε Ἀγγελε, ἀπήντησε καὶ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν.

Συνδιελέχθησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἐφαίνοντο ἀμφοτέροι δεικνύοντες πρὸς τὸ μέρος μου. Ἐτεῖνα τὸ οὖς καὶ μόνον ἤκουσα τὰς λέξεις θάρρος καὶ ἀνθρώπος. Ἐκ τῆς στάσεως ἀμφοτέρων ἐνόησα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐμοῦ, ὅτι οὗτος τῆ ἔλεγε νὰ μὴ ὀμιλῇ μετ' ἐμοῦ, διότι μοὶ δίδει θάρρος, αὕτη δὲ θὰ ἐδικαιολογετο ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀνθρώπος ἂν καὶ ὑπηρέτης.

Πῶς; Μὲ ἐθεώρουν λοιπὸν ἀνάξιον νὰ ὀμιλῶ μετ' αὐτῶν. Δικαί; μὴ δὲν ἦμην καὶ ἐγὼ ἄνθρωπος, ὡς εἶπεν ἡ Μαρία. Διότι ἡ μοῖρα ἡ τυρλὴ μὲ κατέστησε πτωχότερον καὶ κατώτερον ἐκείνων, ἐπεταὶ ὅτι τοὺς προσβάλλω;

Ἡ φιλοτιμία μου ἐτρόθη. Ἐμυκάτο ἐντὸς μου ὡς ἄγριος λέων ἡ ὀργὴ καὶ τὸ μῖσος ἐκόχλαζεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἡ περιστασις αὕτη μὲ ἔκαμε νὰ μιλήσω ἐκεῖνον καὶ νὰ ἀγαπήσω ἔτι μᾶλλον ἐκείνην, δύο πράγματα, ἅτινα μὲ κατέστρεψαν.

Γ

«Τὴν ἠγάπησα, πάτερ μου, ἐξηκολούθησε μετὰ βραχείαν σιγὴν ὁ ἐρημίτης. Εἰς τὸν ὀρμητικὸν καὶ βίαιον χαρακτήρα μου ἐφάνη κατ' ἀρχὰς ὁ ἀγνός, ὁ καθαρός, ὁ αἰθέριος οὗτος ἔρωσ, βαρὺ καὶ δυσβάστακτον φορτίον, ὅπερ προσεπαθὺν νὰ ἀποτιναξῶ πάσῃ δυνάμει, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὑπερίσχυσε τοῦ χαρακτήρος μου ἑδαμάσθη καὶ ἔγεινα δούλος αὐτοῦ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔγεινα ἄλλος ἄνθρωπος. Ἐγὼ, ὁ πρὶν ἄγριος, ὁ μισάνθρωπος, ἠγάπων.

Ἡσθανόμην ἀγαλλιάσιν τινα ἐνδόμυχον, ὅτι ἔχω τινὰ σκοπὸν εἰς τὸν μέτριον τοῦδε ἄσκοπον βίον μου καὶ ὁ σκοπὸς οὗτος ἦτο ὁ ἔρωσ.

Ἡ σκοτεινὴ καὶ πλήρης ὑποψιῶν καρδία μου ἐφωτίσθη, ἐκαθαρίσθη, ὡς καθαρίζεται διὰ τοῦ σάπωνος ἡ κηλὶς καὶ τὰ δεδουλευμένα πρὶν σπλάγγνα μου ἠλευθερώθησαν τῆς πιεζούσης αὐτὰ κακοδαιμονίας. Ἐντὸς τοῦ ζοφεροῦ τῆς ψυχῆς μου βάθους εἰσῆλθεν ἄκτις φωτὸς παρήγορος· ἐντὸς τούτεστι τῆς κολάσεως εἰσῆλθεν ἄγγελος φέρων σωτήριον φῶς.

Ἠγάπων, πάτερ μου, ταῦτόν τῳ ἔζων.

Ἡσθανόμην αὐτὸν ἄυλον—ἀποτιναξάντα τῆς ὕλης τὸν κλοιὸν—θεῖον, ἐξαισίον. Ἐξήρσθη μὲχρι τῶν νεφῶν καὶ ἰπτάμην μὲχρι τοῦ παραδείσου τῆς εὐδαιμονίας. Καὶ πράγματι ὁ πρὶν νεκρός, ὁ πλανώμενος εἰς ἀχανῆ, ἀγνωστα, ἀτέρμονα πελάγη, εἶδε φάρον ἱλαρόν, φῶς προαγγέλλον λιμένα καὶ νὰ μὴ χαρῆ;

Ἐμέθυσκον. Καθ' ἐκάστην ἔδρεπον τὰ ὠραιότερα τῶν ἀνθέων καὶ ἐγὼ, ὁ ἀφιλόκαλος, κατεσκευάζον ἀνθοδέσμας, ἃς ἀπέθετον ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς. Εὐτυχῆς ἦμην, ἂν μετὰ τῶν εὐχαριστιῶν τῆς μοῖ ἐμειδία. Τὸ μειδίαμα τῆς ἦτο ἡ χαρὰ μου, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία. Ὁ κόσμος τέλος ἦτο δι' ἐμὲ . . . αὕτη.

Ἐν μέσῳ τῆς εὐδαιμονίας μου ταύτης, τῆς ἀρρήτου, μίᾳ ἰδέᾳ μὲ ἐτάρακτεν. Ἐκεῖνος ὁ νέος ὁ τόσο ὑπερήφανος, ὁ τόσο κομψός, τί ἤθελεν ἐντὸς τοῦ οἰκήματος τούτου. Ὑπὸ ποῖον πρόσχημα, ὑπὸ ποῖον τίτλον συνῶκει μετ' αὐτῶν. Ἐφέρετο πρὸς τὴν Μαρίαν μετὰ προσπεποιημένης εὐγενείας, κυρίως ὅμως ἦτο λίαν ἀπότομος. Συγγενῆς τῶν δὲν ἦτο. Τί ἦτο λοιπὸν; Ἐπέπρωτο νὰ τὸ μάθω ταχέως.

Ἡμέραν τινὰ εὐρισκόμενος ὀπισθεν συστάδος ροδῶν ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς. Ὡ-

μίλει ζωηρῶς μετὰ τοῦ πατρός τῆς καὶ ἐφάνετο συγκεκινημένη. Ἐδοκίμασα νὰ φύγω, ἀλλ' ἄρρωστος τις ἔλιξ με ἐκράτησεν ἐκεῖ. Ἰσως ἦτο ὁ φόβος μὴ μὲ νομίσωσι κατασκυλεύοντα.

— Σὰς εἶπον, πάτερ μου, ἔλεγεν, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ κάμω αὐτὸ τὸ ὅποιον μοὶ ζητεῖτε.

— Πρέπει, ἀπάντα μετὰ σοβαρᾶς φωνῆς ὁ πατὴρ τῆς. Πρέπει. Τὸ ἀπαιτεῖ ἡ τιμὴ! ἀφ' οὗ τὸν ἐφέραμεν ἐδῶ τί θὰ εἴπη ἡ κοινωσία;

— Ἀλλὰ τί σὰς μέλει διὰ τὴν κοινωσίαν, πάτερ μου, ὅταν ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπῶ . . . ὅταν ἐγὼ πάσχω;

— Ἀλλὰ διατί, διατί ἠρώτα ὁ πατὴρ τῆς δυσανασχέτων.

— Αἰσθάνομαι πρὸς αὐτόν . . . δὲν δύναμαι νὰ σὰς παραστήσω, αἰσθημὰ τι ἀποστροφῆς . . . εἶναι τόσο σκαιός . . . τόσο ὑπερήφανος.

— Πρέπει νὰ τὴν κατανικήσης, κόρη μου;

— Πῶς δύναμαι νὰ τὴν κατανικήσω;

— Ὅταν τὸν νυμφευθῆς θὰ τὸν ἀγαπήσης.

— Ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ τὸν ἀγαπήσω, πάτερ μου . . . ἀφοῦ . . .

Ἡ κόρη εἰσῆλθεν.

Ὁ πατὴρ τῆς ἠγέρθη καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀκούσω πλειότερα. Ἀλλὰ καὶ δὲν εἶχον ἀνάγκην τούτου, ὅ,τι εἶχον ἀκούσει, ἔφερε τοὺς ἀπαισίους κλονισμοὺς του. Ἐμελλε λοιπὸν νὰ νυμφευθῆ; Ὡ φοικτόν πληγμὰ! Ἀλλὰ θὰ μ' ἐρωτήσης, πάτερ μου, τί ἠλπίζον; Ἐδυνάμην ἐγὼ, ἡ ἀκανθα, νὰ ἀτενίσω πρὸς τὸ ὠραῖον ῥόδον; Ὁχι βεβαίως. Λοιπὸν; Καὶ ὅμως ἠλπίζον, ἀφρον ἐλπίς, ὅτι ἠδυνάμην νὰ ὑψωθῶ μὲχρι αὐτῆς. Ἠλπίζον τέλος, ὅτι ἠδυνάμην πάντοτε νὰ τὴν βλέπω ἐλευθέρως, νὰ θαυμάζω τὴν θεσπεσίαν καλλονὴν τῆς, νὰ πατῶ ἐπὶ τῶν βημάτων τῆς, νὰ πνέω τὸν αὐτὸν μετ' αὐτῆς ἀέρα. Ταῦτο μοὶ ἤρκει. Αἰφνης ἐνσκήπτει ὁ κεραυκός! Νυμφεύεται!

Φαντάσθητι τὴν θλίψιν μου, τὴν ὀργὴν μου, τὴν λύσαν μου. Ἐπέστρεψα καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν μου, περιεπάτου ἐντὸς αὐτοῦ ὡς λέων ἐν κλωβῷ, ἐσπάρακτον μὲ τοὺς ὀνυχᾶς μου τὰς σάρκας μου, ἔτιλλον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, ἐμαινόμην. Αὕτη νυμφευομένη! Καὶ ἐγὼ τότε νὰ βλέπω, ὅτι ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον ὅστις μὲ περιεφρόνει, ὅστις θὰ ἐφέρετο πρὸς ἐμὲ ὡς αὐστηρὸς κύριος, καὶ ἐξ ἄλλου νὰ ἀνκλογίζωμαι ὅτι εἶμαι μικρός, ὑπηρέτης, σκύβαλον, ὅτι οὐδὲν δύναμαι. εἶναι φρικώδης ἡ δυστυχία αὕτη, πάτερ μου.

Νὰ αἰσθάνεσθαι σεαυτὸν ἄνθρωπον τέλειον, μὲ ψυχὴν καὶ πνεῦμα, ὑψόμενον πρὸς τὸ ἄπειρον, φέρωντα ἐν σοὶ τὴν ἀθανασίαν, δυναμένον τὰ πάντα νὰ νοήσῃ, νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἐρηχται δίκην μισοφύλου χειρὸς τῆς τύχης ὁ πέλεκυς νὰ σοὶ ἀπακόπη τὴν ἐλπίδα. Νὰ ποθῆς καὶ νὰ γνωρίζης, ὅτι μεταξὺ σοῦ καὶ τῶν πόθων σου ἐπιπροσβαί ἡ ἄβυσσος, τὸ χάος. Νὰ βλέπης σὺ, σκύμνος πειναλέος, τὴν τροφὴν

σοῦ, τῆς ζωῆς σου τὸ σθένος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου καὶ νὰ μὴ δύνασαι νὰ τὴν λάβῃς, ἐνῶ ἄλλοι, μόλις ἀπλώσῃ τὴν χεῖρά του, τὴν λαμβάνει ἀφαιρῶν αὐτὴν ἀπὸ σοῦ!

— Ὅταν ἐνύκτωσεν ἐξῆλθον καὶ ἐπλανώμην ἀνά τοὺς ἀγρούς. Ἡ σιγὴ τῆς νυκτὸς κατεπράυνεν ὀλίγον τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς μου καὶ γαλήνη τις σχετικὴ ἐπέληθεν εἰς τὸ πνεῦμά μου τὸ πρὶν σαλευόμενον.

— Ὅταν ἐπέστρεφον εἰς τὸ σκοτόν, εἶδον δύο σκιάς. Φιλιπποπος καὶ κασάσκοπος γενόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ἐπλησίασα ἔρπων μὲχρις αὐτῶν καὶ ἤκουσα . . .

Δεύτερον πληγμὰ κατηνέχθη ἐπὶ τῆς καρδίας μου.

Ἦτο ἡ Μαρία καὶ ἄλλοις τις, ὃν ἐνόμισα κατ' ἀρχὰς ὡς τὸν Ἄγγελον, ἀλλὰ φαντάσθητι, πάτερ μου, τὴν ἐκπληξίν μου, ὅταν ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ Ἀντωνίου, τοῦ μόνου μου φίλου!

Ἐγνωρίζοντο λοιπὸν; εἶπα κατ' ἐμαυτόν, δι' αὐτὸ μοὶ εἶχεν εἶπη: «Εἶσαι εὐτυχῆς! Πηγαίνεις ἐκεῖ ὅπου πτερυγίζουσι τὰ ὄνειρά μου». Προσέτεθη καὶ τοῦτο εἰς τὰ ἄλλα βᾶσνά μου· ἤρχισα νὰ μισῶ τὸν Ἀντώνιον, ὡς ἐμίσουν καὶ τὸν Ἄγγελον.

— εἶναι δυνατόν, ἔλεγε συγκεκινημένος ὁ νέος, ἀγαπητῆ μου Μαρία, νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς εἰς τὸ σκοτόν, εἰς τὴν ἀθλιότητα, ὑστερον ἀπὸ τόσα ὄνειρα ἡδέα, ὑστερον ἀπὸ τόσας ἀγγελικὰς ὑποσχέσεις;

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἔλεγεν ἡ ἀτυχῆς κόρη, διατί μὲ ἐρριψας εἰς αὐτὴν τὴν ἄβυσσον;

— Τόσον σκληρός εἶναι ὁ πατὴρ σου, ὥστε νὰ προτιμήσῃ αὐτὸν ἀπὸ τὸ τέκνον του. . . Ὁχι, Μαρία μου, δὲν εἶναι δυνατόν. Εἰπέ κάλλιον ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾷς, ὅτι ἀγαπᾷς ἐκεῖνον.

Ἡ κόρη ἤρχισε νὰ κλαίῃ σιωπηλῶς. Ὁ Ἀντώνιος κατ' ἀρχὰς δὲν εἶδεν αὐτὴν καὶ ἐνόμισε τὴν σιγὴν τῆς ὡς παραδοχὴν.

— Σιγᾶς; . . . εἶναι λοιπὸν ἀλήθης; . . . τὸν ἀγαπᾷς . . . Καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς αὐτὴν. εἶδεν ὅτι ἔκλαιε.

— Κλαίεις; . . . σ' ἐλύπησα, Μαρία; . . . ἔκαμα τοὺς θελητικὸς ὀφθαλμοὺς σου νὰ χύσωσι δάκρυα!

— Σιώπα! Ἀντώνιε, σιώπα! εἶπε μετὰ λυγμῶν ἡ Μαρία, μὴ μοῦ ξεσχίζης τὴν καρδίαν μ' αὐτοὺς σου τοὺς σκληροὺς λόγους.

Ὁ νέος ἐγονυπέτησε καὶ ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς.

— Ἀρνήσου, φιλάτη μου, ἐπιθύρῃς μὲ ἱκετευτικὴν φωνήν.

— Μὴ δὲν ἠρνήθην! μὴ δὲν ἐκλαυσα! ἀλλ' ἀδύνατον.

— Ὡ θ' ἀποθάνω, ἐκράχυγασεν ἀπελπιστικῶς ὁ Ἀντώνιος.

Μεμακρυσμένον ἄσμα ὑπέρητου φθάσαν εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς Μαρίας ἔκαμε ταύτην νὰ ἀνασκηπτήσῃ.

[Ἐπειτα συνέχεται.]

A. Π. Γ.